

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:

***One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad**

Перекладацький проєкт:

Переклад книги О. Ель Аккада «One Day, Everyone Will Have Always Been Against This»

BA Paper

Nataliia Olefir
PERb12240d

Цими підписом засвідчую, що
подані на зачет рукопис та
електронний документ є
ідентичні.

Research supervisor:
I. Riazanov, Ph.D.

30.05.2026

Олефір Н.В.

Kyiv 2026

Abstract

As part of the thesis, a fragment of Omar El Akkad's non-fiction book *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* (originally written in English) was translated into Ukrainian. A thorough analysis of the original and translated texts revealed numerous instances of military, political, and ideological lexis, which the author uses to convey the key idea of the West as a space of freedom through the prism of personal experience and global conflicts. The project provides a clear definition of each of the lexical categories present in the original text and examples of their use. During the translation, special attention was paid to the accuracy of the content, stylistic consistency, and cultural adaptation. The main task was to leave the reader with the same impression they would have received from the original text, using established equivalents, modulation, and description which allowed for a balance between content and form.

Key words: military lexis, political, and ideological lexis, translation transformations, established equivalent, modulation, description.

Анотація

У межах дипломної роботи здійснено переклад фрагмента нонфікшн книги Омара Ель Аккада *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* (англ. мова оригіналу) українською мовою. У процесі ретельного аналізу оригінального та перекладеного тексту було виявлено численну кількість військової, політичної та ідеологічної лексики, яка слугує засобом для розкриття автором ключової ідеї Заходу як простору свободи крізь призму особистого досвіду та світових конфліктів. Проект дає чітке визначення кожній з лексичних категорій, наявних в тексті оригіналу, і приклади їх застосування. Під час перекладу особливу увагу приділено точності передачі змісту, стилістичній відповідності та культурній адаптації. Основне завдання – залишити в читача те саме враження, яке він би отримав від оригінального тексту, за допомогою використання усталених відповідників, модуляції і описового перекладу що дозволило досягти балансу між змістом і формою.

Ключові слова: військова, політична та ідеологічна лексика, перекладацькі трансформації, усталений відповідник, модуляція, описовий переклад.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. <i>Translation of the book One Day, Everyone Will Have Always Been Against This</i> by Omar El Akkad.....	5
Chapter 2. Rendering of Military, Political, and Ideological Lexis into Ukrainian: The case of <i>One Day, Everyone Will Have Always Been Against This</i> by Omar El Akkad	31
2.1. General characteristics of the book and author	31
2.2. General approaches to rendering terminology specific to Military, Political, and Ideological fields	32
2.3. Rendering Military Lexis in <i>One Day, Everyone Will Have Always Been Against This</i> by Omar El Akkad.....	36
2.4. Rendering Political and Ideological Lexis in <i>One Day, Everyone Will Have Always Been Against This</i> by Omar El Akkad	38
Conclusions	41
List of References.....	42
Appendices	44

Introduction

Despite technological progress and globalization, the world of the 21st century remains in a state of constant tension. Armed conflicts, terrorist attacks, and widespread human rights violations are not only daily news but also a new reality for millions of people around the world. War is no longer solely a matter for armies or politicians—it has become part of the lived experience of ordinary citizens. People are losing their homes, their loved ones, access to objective information, and basic freedoms.

Among the many nations currently trying to make sense of the chaos of global events are the Ukrainians. We are currently in the midst of a full-scale war that directly affects not only our security but also the information landscape. Every nation seeks the truth—not only about itself but also about the world around it. People want to see real stories based on facts and the experiences of real people. And it is precisely non-fiction literature, especially that written by eyewitnesses or journalists who have worked directly in hotspots, that has become the source of truth allowing readers to view events from the inside. However, access to it is often hindered by language barriers. In this context, the translator's role is extremely crucial: it is the translator who acts as a mediator between reality and its accurate representation for the foreign reader.

The relevance of this study stems from the need to provide Ukrainian readers with high-quality translations of texts that shed light on complex socio-political processes around the world. Translating such materials helps broaden one's worldview and foster a better understanding of global challenges that share commonalities with the Ukrainian experience. Furthermore, in today's information warfare, translation plays a crucial role in countering disinformation. Thus, translation becomes not only a means of intercultural communication but also a tool for ensuring information security.

Therefore, the study of the specific features of translating texts that address conflicts, political processes, and social transformations is both timely and practically significant in contemporary translation studies.

The aim of this translation project is to study the peculiarities of translating military, political, and ideological lexis, as well as culturally marked proper names in non-fiction literature.

The tasks of this translation project are:

- To translate an excerpt from Omar El Akkad's *One Day Everyone Will Have Been Against This*.
- To identify and classify the main types of lexis that are the subject of analysis.
- To investigate the ways in which they are reproduced in the original text;
- To determine the translation strategies used to convey these units in Ukrainian and evaluate their effectiveness.

The object of the study is military, political, and ideological lexis in contemporary English-language non-fiction literature.

The subject of the study is translation strategies and methods of reproducing military, political, and ideological lexis in Ukrainian based on the work *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad.

The research material includes an independently translated version of the entire first chapter and the beginning of the second chapter (43,749 characters (with spaces)) of the contemporary non-fiction book *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad.

The structure of the respective translation project consists of an introduction, two chapters, conclusions, list of references, an abstract, and one appendix. The total volume of the translation project is 44 pages.

Chapter 1. Translation of the book *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad

Source text

CHAPTER ONE

DEPARTURE

An eighteen-month-old with a bullet wound to the forehead. Maybe the sniper was aiming elsewhere. Maybe there's some explanation. Maybe it was necessary.

Portland, 2024:

Spring, nearing. My daughter has been building a city. Its Main Street runs the length of our hallway, from the front door to the dining room. She unspools a long sheet of paper and draws lane dividers and sidewalks, trees and shrubbery. Along the wall, near the little marks we've used to document her height since she could first stand, she has cut out and placed little storefronts made of pink and orange construction paper: supermarkets and coffee shops, a pet store. At the end of the road, at least a dozen stuffed animals sit solemnly within the confines of what I can only imagine is some kind of planned community. My daughter arranges them just so, gives each its space, starts building them a park. She turns seven soon, a hundred in dragon years. She is made of dreaming.

We live in the woods in Oregon. Wine and hazelnut country, somewhere in that strange middle space past where progressive Portland ends but before Trump Country begins. A year before my daughter was born, we tried to find a house in the city, couldn't afford anything, and ended up looking further and further out. We spent weeks traversing all these

Target text

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ВІД'ЇЗД

Півторарічна дитина з кульовим пораненням у лобі. Можливо, снайпер цілювався не в неї. Можливо, існує якийсь пояснення. Можливо, це було необхідно.

Портленд, США, 2024 рік:

Весна наближається. Моя донька будує місто, головна вулиця якого простягається вздовж нашого коридору, від вхідних дверей до кімнати, де ми обідаємо. Вона розгортає довгий аркуш паперу і малює дорожню розмітку та тротуари, дерева та кущі. Уздовж стіни, де ми колись позначали її зріст — відтоді як вона вперше стала на ніжки, — вона вирізала й наклеїла маленькі крамнички з рожевого та помаранчевого картону: супермаркети, кав'ярні, зоомагазин. У кінці вулиці, в межах чогось на кшталт ретельно спланованого житлового комплексу, сиділо щонайменше з десяток м'яких іграшок. Моя дочка виставляє їх так, щоб кожному було своє місце, і вже почала будувати для них парк. Скоро їй виповниться сім років, а за драконячим літочисленням — то вже сотня. Вона виткана з мрій.

Ми живемо серед лісів в Орегоні. Це край вина та фундука — простір між двома світами — там, де закінчується прогресивний Портленд, але ще не починається прихильна до Трампа сільська місцевість. За рік до народження доньки ми намагалися знайти житло у місті, та не змогли собі нічого дозволити, тож почали шукати все далі й далі. Тижднями їздили невеличкими містечками

little outposts on the east and north sides of the Willamette Valley, and across the Columbia River in southernmost Washington. After vetoing two other neighborhoods on account of Confederate flags flying in nearby yards, we landed here, next door to a World War II veteran on one side and, for a brief stretch of about three months, some guy who thought a home on a rural road with no sidewalks in the middle of nowhere, serenaded near-nightly by a chorus of coyotes, would make for a good Airbnb property. He sold after a couple of months.

This is the sixteenth or seventeenth home I've lived in, I'm not entirely sure. But it's my children's first. In stable orbit their lives spin around this house, this town, this country—some 7,000 miles from the places where their father's childhood first came undone.

Occasionally I show them pictures, crack open my now-arthritic high school yearbook and say, yes, that's me with the ridiculous curls, with a full head of hair. I show them pictures of their grandfather, who died before either of them were born. In one photo he's parked on the side of a desert road next to his friend's car. Both of them are driving those lean, early-'90s Mercedes sedans. I try to explain to a couple of children who have no idea what the hell I'm talking about that these cars were the status symbol of the time, proof my family had joined the ranks of the upper middle class. I see their eyes start to glaze over and all at once I'm struck by the absurdity—how did any of this ever seem important? I was roughly the same age my daughter is now when my dad got that Mercedes. I remember yelping. I did a little dance.

There's an unbridgeable distance. I know it, and I think my children can already sense it. I tell my daughter one day I'll take her to the place I was born, and she can see the pyramids

східної та північної частин долини Віламетт, а також по той бік річки Колумбія, в найпівденнішій частині штату Вашингтон. Два інші райони ми викреслили одразу через конфедератські прапори на сусідніх подвір'ях. Зрештою ми оселилися тут — поруч із ветераном Другої світової, а по інший бік, недовго, десь три місяці, жив чоловік, який чомусь вирішив, що будинок на сільській дорозі без жодного тротуару, посеред нічим не примітної глухомані, де щовечора вили койоти, — чудове місце для здачі в оренду туристам через Airbnb. Через кілька місяців він продав будинок.

Це, мабуть, шістнадцятий чи сімнадцятий дім, у якому я жив? вже й не впевнений точно. Але для моїх дітей — це перший. Їхнє життя обертається навколо цього дому, цього містечка, цієї країни — за понад сім тисяч миль (приблизно 11 тисяч кілометрів) від тих місць, де вперше дало тріщину дитинство їхнього батька.

Час від часу я показую їм старі світлини, розгортаю шкільний альбом — ледь згинаючи пальці — й кажу: «Ось я, із кумедними кучерями й шевелюрою». Показую й фото їхнього дідуся, якого вони так і не зустріли — він помер ще до їхнього народження. На одному знімку він стоїть біля дороги в пустелі, поруч машина його друга. В ті роки обидва їздили на класичних автомобілях марки Mercedes 90-х років випуску. Дітлахи й гадки не мають, про що я, але я намагаюся пояснити: колись це був справжній символ статусу — ознака того, що наша родина піднялась до вищого середнього класу. Бачу, як діти втрачають інтерес, і раптом мене пронизує думка: невже колись це здавалося таким важливим? Мені тоді було приблизно стільки ж, скільки тепер моїй доньці, коли тато пригнав того «мерса». Пам'ятаю, як я верещав від радості. Навіть підтанцьовував.

Між нами — відстань, яку не подолати. Я це знаю. І, здається, мої діти вже теж починають це відчувати. Я кажу доньці, що колись повезу її туди, де я народився. Вона побачить піраміди на власні

for herself, figure out what's really going on with the Sphinx's nose. I tell her about the beaches along the north coast where the coral's neon bright and you can swim right up and pet the fishies. I warn her it won't be like anything she's experienced before. You know how people stop at red lights here? I ask. Well, when we get there, don't be surprised if... I pause, try to figure out how to prepare a child for what, relative to all she's known so far in life, would come across as complete chaos. People there have made a language out of honking horns, I say, and she laughs, and I know deep down I might never take her back.

I've learned to justify it to myself, this severance. It'll overwhelm her, confuse her, and anyway, I've been gone so long from the country of my blood that there's really no point, no connection left. But there's a fraudulence to those excuses, no different than when my wife and I found out we were having a girl, and I spent weeks and weeks considering baby names that would work in the West and the Middle East, that would allow her to pass through many worlds untroubled.

In truth, I lean away from the faraway side of my daughter's lineage on her behalf because for more than forty years I've seen what carrying that weight means. I've seen cousins pulled into secondary at JFK on account of their Arabic accents; I've heard my own name mangled every which way, the letter ξ turning to syrup in the throat if you haven't been brought up hearing and saying it. I've explained, politely, to deeply well-meaning people that I don't have a problem shaking hands with women—maybe other Muslims do, I couldn't tell you; we don't all know each other. I've sat through a wildly uncomfortable book tour interview once after I joked that I write all my novels

очі й спробує розгадати таємницю носа Сфінкса. Розповідаю про пляжі на північному узбережжі, де корали світяться неонам, і можна просто зайти в море й торкнутися риб руками. Попереджаю, що там усе буде зовсім не так, як вона звикла.

— Знаєш, як у нас усі чемно зупиняються на червоне світло? — питаю. — То не дивуйся, якщо там...

Я замовкаю, намагаючись вигадати, як підготувати дитину до того, що, порівняно з її досвідом, здаватиметься повним безладом.

— Там із автомобільних сигналів уже давно склали окрему мову, — кажу я, і вона сміється. Десь глибоко всередині я вже знаю, що, можливо, ніколи й не відвезу її туди.

Я навчився виправдовувати перед собою цей розрив. Вона не витримає, зіб'ється з пантелику. Та й узагалі — я вже так давно відірваний від країни своєї крові, що, правду кажучи, повертатись немає сенсу: зв'язок втрачено. Але всі ці виправдання — фальш. Бо саме тоді, коли ми з дружиною дізналися, що в нас буде донька, я тижнями підбирав імена — такі, що звучали б однаково добре і на Заході, і на Близькому Сході, щоб вона могла безперешкодно пройти крізь безліч країн.

Правду кажучи, я навмисно відхиляюсь від тієї далекої сторони родоводу моєї доньки — заради неї. Бо вже понад сорок років ношу цей тягар і знаю, що він означає. Я бачив, як моїх двоюрідних братів зупиняли на додаткову перевірку в аеропорту Джона Кеннеді — лише через арабський акцент. Чув, як моє ім'я перекручували всіма можливими способами — літера « ξ » з арабського алфавіту просто танула в горлі, мов сироп, у тих, хто не виріс, звикаючи її чути й вимовляти. Не перелічити, скільки разів я пояснював доброзичливим людям, що мені не складно потиснути руку жінці — можливо, в інших мусульман інакше, я не знаю, ми ж не всі знайомі між собою. Одного разу на книжковому турі я пожартував, ніби пишу всі свої романи арабською, а тоді проганяю

in Arabic and then run them through Google Translate, and the interviewer believed me. I have on countless occasions been made to stand in for and speak on behalf of every Muslim, every Arab, every Brown person on earth, by people who are not monsters, not even actively malicious, but simply have no other point of reference to consult. I've smiled and nodded. I was nice about it.

None of this matters much, in the grand scheme of things. I've learned to deal with it—but why should she? In truth, I keep a distance between who my daughter is and what she comes from because it'll be easier for her that way. Which is to say, because I'm a coward.

My daughter pauses, midway through drawing the Vs of a swing set in the park of her stuffies' imaginary suburb. She gets up, walks over to where I'm sitting in the living room scrolling through photographs and videos taken in the aftermath of yet another atrocity in Gaza. She wants to double-check the spelling of "Welcome."

I shut my computer, quickly. In various browser tabs, there is footage of a girl not much older than my daughter, pulled out of the rubble after an Israeli airstrike. In another is a recording of a girl begging for help, shortly before her execution at the hands of Israeli snipers. I have more than twenty tabs open, a bloody carnival of the worst crimes ever livestreamed. I tell my daughter she's spelled the word correctly. She returns to her park, light as air.

I am in possession of this, my first memory of war:

Autumn, 1990; third grade. The American International School in Doha, Qatar, was founded by the U.S. ambassador. His posting, I assume, came as such things do, a reward for some sufficiently large campaign donation. The AIS was

їх через «Google Translate» — і ведучий повірив. Я не раз опинявся в ролі «представника» всіх мусульман, арабів, людей із Близького Сходу, Південної Азії чи Латинської Америки — для тих, у кого просто не було іншого уявлення про «нас». Люди ставили запитання не зі зла і не з насмішки — просто у їхньому світі я був єдиним вікном у «нашу» реальність. Я усміхався. Кивав. Був ввічливим.

На тлі всього життя, всі ці ситуації — дрібниця. Я навчився з цим жити. Але чому вона повинна? Правда в тому, що я тримаю відстань між тим, ким є моя донька, і тим, звідки вона походить, бо так їй буде легше. А якщо зовсім відверто — я так роблю, бо мені бракує сміливості.

Моя донька зупиняється, вимальовуючи гойдалку у формі літери «V» в парку свого уявного мікрорайону. Вона встає, йде до мене — я якраз сиджу у вітальні й гортаю фото й відео, зняті після чергової трагедії в Газі. Вона просто хотіла перепитати, як правильно пишеться слово *Welcome* (укр. *ласкаво просимо*).

Я швидко закриваю ноутбук. Не хочу, щоб вона бачила відео, де дівчинку, майже її ровесницю, витягують з-під завалів після ізраїльського авіаудару. Або ж запис дівчинки, яка благає про допомогу за мить до того, як її розстріляють ізраїльські снайпери. В мене відкрито понад двадцять вкладок кривавого карнавалу найжахливіших злочинів, які будь-коли транслювали наживо. Я кажу доньці, що вона все написала правильно і вона повертається до своїх справ.

Мій перший спогад про війну:

Осінь, 1990 року. Третій клас. Американська міжнародна школа в Досі, Катар, заснована послом США — своє місце, я підозрюю, він отримав так, як зазвичай отримують такі посади — як нагороду за щедрий внесок у чинюсь виборчу кампанію. Школу, подекували,

built in part for his daughter, G., on whom I had my very first crush.

That fall, feeding on stray crumbs of adult conversation—things said indiscreetly just within earshot, the nightly news in the other room—I learned there was a war about to begin. Not here, but nearby. I remember watching my father place big Xs of duct tape across all our balcony windows, supposedly to keep them from shattering in the event of a blast. He made jokes about it, and I realize now it was to keep his son calm, to paint as trivial a thing that, had it come, would not be.

Still, we knew we were not in the middle of this war, the air would not be pushed out of our lungs. Quickly, the conflict eventually known as the Gulf War, and later the First Gulf War, transformed from a thing no one talked about to a normal mechanic of everyday life, no different than humidity or dusk. The endless footage on CNN that at first provoked such shock—these shadowed Baghdad cityscapes detonating sporadically in balls of pale white light—soon caused no reaction at all. It was just what happened to certain places, to certain people: they became balls of pale white light. What mattered was, it wasn't us.

During the First Gulf War, the Americans arrived. There had been plenty of Americans before then, of course, plenty of expats from all over. (In the hierarchy of migration, “expat” is largely reserved for white Westerners who leave their homes for another country, usually because the money's better there. When other people do this, they might be deemed “aliens” or “illegals” or at best “economic migrants.” As with most criteria of segregation, everyone knows, instinctively, how they will be labeled. It's a matter

відкрили заради його доньки, Г., у яку я був закоханий — уперше й безтямно, як тільки може бути в тому віці.

Тієї осені я вловлював уривки розмов дорослих: новини, що лунали з сусідньої кімнати, поки я вдавав, що не слухаю. Так я і дізнався: десь поруч от-от спалахне війна. Не тут, але близько. Я добре пам'ятаю, як батько обклеював вікна на балконі великими хрестами з клейкої стрічки, щоб скло не розлетілося від вибухової хвилі. Він жартував з цього, і тільки тепер я розумію: то було для мене, для його сина — аби я не злякався, аби зробити з цього щось буденне, хоча якби воно справді сталося, буденним воно не було б.

Та все ж ми знали: ми не були в самій гущі цієї війни, нам не доведеться задихатися від пилу ударної хвилі. Дуже швидко конфлікт, що згодом назвуть *війною в Перській затоці* — а ще пізніше *Першою війною в Перській затоці*, із теми, про яку ніхто не говорить, перетворився на звичну механіку повсякдення, як от вологість у повітрі чи настання сутінків. Нескінченні кадри CNN, які спершу викликали шок — затінені міські пейзажі Багдада, що час від часу вибухали у вигляді яскравих світлових спалахів блідо-білого кольору — перестали викликати бодай якусь реакцію. Це просто ставалося з іншими містами, з іншими людьми: вони ставали об'єктами, які зникали у спалаху яскравого блідо-білого світла. Головне — це були не ми.

Під час Першої війни в Перській затоці прибули американці. Хоча, звісно, й до того їх було чимало — як і загалом іноземців з усіх усюд. (У ієрархії міграції слово «експат» зазвичай вживається для білих людей із Заходу, які їдуть до іншої країни — здебільшого через вищу зарплатню. Коли ж те саме роблять інші, їх частіше називають «іноземцями», «нелегалами» або в кращому разі — «економічними мігрантами». Як і з більшістю критеріїв сегрегації, кожен інстинктивно знає, до якої категорії його зарахують. Це питання самозбереження — знати.) Катар, маючи одні з

of self-preservation, to know.) Qatar being home to some of the largest natural gas reserves on earth, it had for decades attracted foreigners looking for a life that, if you've never lived it, feels almost unreal. A life in which multiple housemaids and drivers and villas are not exclusive to the wealthiest few, but the normal trappings of upper-middle-class life. At the time I lived there, about 90 percent of Qatar's residents were non-Qatari. Of these, most were "third country" laborers—people who had come from Pakistan and India and the Philippines and Bangladesh and Nepal (and, later, most every part of sub-Saharan Africa) to drive the cars and build the towers and clean the villas. It was on the backs of these people that much of the oil-rich Arabian Gulf was constructed and, to this day, they are afforded almost no rights at all, no ownership of the glittering fantasy that fossil fuel profits paid for and the bodies of these men and women made real.

But the Americans who showed up during the war had not come to live in the villas and work in the office towers. They occupied a small mess of tents on the outskirts of the city. They wore military fatigues, they looked like the Americans we'd seen in movies and on television. In class, our teacher had us write them thank-you letters that were later delivered to the base. I don't remember what I was supposed to be grateful for, only that gratitude was important. That without these people, and what they were willing to do, the world would be a very different place.

Four years earlier, my father, then only thirty-one and working in the accounting department at the Cairo Sheraton in Egypt, was leaving the hotel one night when a couple of soldiers decided to give him a hard time.

найбільших у світі запасів природного газу, протягом десятиліть приваблював іноземців, охочих до життя, яке, якщо ти сам його не жив, здається майже нереальним. Життя, у якому кілька хатніх робітниць, водіїв і вілла — це не привілей заможних, а звичний антураж життя верхівки середнього класу. На той час, коли я жив у Катарі, близько 90 відсотків населення країни становили не-катарці. З них більшість громадяни «третьох країн» — люди з Пакистану, Індії, Філіппін, Бангладеш, Непалу (а згодом — майже з усіх куточків субсахарської Африки), які приїхали працювати водіями, зводити вежі й прибирати вілли. Саме завдяки цим людям було збудовано значну частину нафтового багатства Аравійської затоки. І до сьогодні їм майже не надають жодних прав — жодної частки того «блискучого життя».

Але американці, які з'явилися під час війни, приїхали не для того, щоб жити у віллах і працювати в офісних хмарочосах. Вони розташувалися у невеликому таборі на околиці міста — кілька наметів, нічого розкішного в цьому не було. Вони носили військову форму й виглядали, як ті американці, яких ми бачили в кіно й по телевізору. На уроці вчителька доручила нам написати їм листи подяки, які згодом передавали на базу. Я не пам'ятаю, за що саме мав бути вдячний. Пам'ятаю лише те, що вдячність була обов'язковою. Що без цих людей і того, на що вони були готові піти, світ був би зовсім іншим.

Чотири роки перед тим мій батько, якому тоді було лише тридцять один, працював у бухгалтерії готелю «Cairo Sheraton» у Каїрі, Єгипет. Одного вечора, коли він виходив з готелю, кілька солдатів вирішили дошкулити йому.

The country was still sleepwalking through the ugly years following the assassination of President Anwar El-Sadat. After signing the Camp David Accords, formalizing peace between Egypt and Israel, Sadat was shot to death during a military parade in 1981 by an Islamic fundamentalist military officer. Of the few impressions of Egypt I suspect I share with my father, who has been dead now more than a decade, there is this sense that, more often than not, for people who are from the places we're from, power changes hands this way: a killing, a coup, a successful revolution, a failed revolution. My father loved Egypt. He knew it for exactly what it was and loved it still.

Shortly after I was born, in 1982, the man who killed Sadat went before the firing squad, and for years the whole country lived under the suffocating gravity of martial law. To be outside at night required a formal reason, or else one risked harassment by the soldiers who seemed to make a military checkpoint out of every intersection. It is a hallmark of failing societies, I've learned, this requirement that one always be in possession of a valid reason to exist.

It was late, my father was done work for the night. Because he was technically part of the tourism industry, and the Egyptian economy has for a very long time depended on tourism to ward off complete collapse, he was afforded special dispensation to be out during curfew hours. The soldiers on the corner did not know this. Young, bored, tasked with what authoritarian regimes have ordered young, bored soldiers to do since time immemorial—stand there projecting the violent underpinning of political power—they also didn't care. One of them stopped my father.

Your papers, he said.

Країна ще не отямилася після важких років, що настали після вбивства президента Анвара Ель-Садата. Після підписання Кемп-Девідських угод, якими було формалізовано мир між Єгиптом та Ізраїлем, Садата було застрелено під час військового параду у 1981-му армійським офіцером, ісламістом. З тих небагатьох спогадів про Єгипет, які, гадаю, ми з батьком поділяли (він помер понад десять років тому), одне відчуття вирізняється: у таких країнах, як наша, влада найчастіше змінюється саме так — через убивство, переворот або революцію (вдалу чи провальну). Батько любив Єгипет. Він знав, якою та країна була насправді — і все одно залишався їй вірним.

Невдовзі після мого народження, у 1982 році, чоловіка, який убив Садата, розстріляли. Протягом багатьох років країна жила під тиском воєнного стану. Щоб вийти на вулицю вночі, потрібна була офіційна причина — інакше можна було нарватися на солдатів, які перетворили кожне перехрестя на блокпост. Я зробив висновок: у країнах, де все йде шкереберть, від людини завжди чекають обґрунтування самого факту її присутності.

Було пізно, батько вже закінчив роботу. Формально він працював у сфері туризму, а туризм давно був однією з небагатьох галузей, що утримували єгипетську економіку від повного краху. Через це йому офіційно дозволили перебувати на вулиці після початку комендантської години. Солдати про це не знали. Вони були молоді, нудьгували, і виконували те, що авторитарні режими доручають таким солдатам — стояти й демонструвати, що влада завжди підкріплена силою. Один із них зупинив мого батька.

— Документи, — сказав він.

My father pulled out his paperwork. Without reading it, the soldier tore it in half and threw it on the floor.

Your papers, he repeated.

In the forty or so years since that day, I have thought about this moment more than anything else in the stories my father told me. I've thought about it while shuffling my passport across the counter at border crossings; while running from RPG attacks in the dead of night; while sitting in a guesthouse in Kandahar listening to two Taliban officials explain, with utmost confidence, how the world should be run; while sitting in a courtroom in Guantánamo Bay watching highly educated men and women assign legitimacy they know is unearned to an ad hoc, hopelessly compromised legal system. It has been, for as long as I can remember, the memory that anchors my overarching view of political malice: an ephemeral relationship with both law and principle. Rules, conventions, morals, reality itself: all exist so long as their existence is convenient to the preservation of power. Otherwise, they, like all else, are expendable.

By chance, my father's boss, who happened to be friends with one of the soldiers, was leaving the hotel a short while later and stumbled onto the scene. This is likely the only reason my father got out unscathed that night, avoided being dragged to some outpost of Egypt's labyrinthine secret prison system, being made into an absence. It was that night, I think, that my father decided he had no choice but to leave the only home he'd ever known.

He'd been flirting with departure a long time. Egypt, like so many places trying to forge a path on the other side of colonialism, was a country in which the future had been exiled, governed by people who provided for the vast

Батько витягнув посвідчення. Солдат, навіть не глянувши, розірвав його навпіл і кинув на землю.

— Документи, — повторив.

За сорок із лишком років після того дня я згадував цей момент частіше, ніж будь-що інше з батькових історій. Я згадував про це, коли передавав паспорт на кордоні; коли вночі тікав від обстрілів із гранатометів; коли сидів у гостьовому будинку в Кандагарі й слухав, як двоє представників Талібану з піною в роті пояснювали, як має бути влаштований світ; коли перебував у судовій залі на базі Гуантанамо й спостерігав, як освічені люди надають легітимність системі, яка давно не заслуговує на неї. Це був той спогад, який, відколи себе пам'ятаю, формував моє головне уявлення про політичне зло: короточасний, умовний зв'язок між законом і принципами. Правила, норми, мораль, сама реальність — усе це існує лише доти, доки зручно для збереження влади. В іншому разі все, як і будь-що інше, виявляється зайвим.

Начальник мого батька, який був знайомий з одним із солдатів, виходив із готелю трохи пізніше і випадково побачив цю сцену. Ймовірно, це єдина причина, чому тієї ночі батько залишився живим — його не потягли на якийсь віддалений пост у заплутаній системі єгипетських таємних в'язниць, і щоб він не зник безвісти. Саме тоді, думаю, батьком було прийняте рішення: треба їхати з єдиного дому, який він знав усе життя.

Він давно розмірковував про виїзд. Єгипет, як і багато країн, що шукали свій шлях після колоніалізму, залишався місцем, де майбутнє наче «вивезли» з країни. Ним керували люди, які для більшості населення не залишали жодної реальної можливості

majority of their citizens no plausible avenue of progress from one's current state to something better. Under foreign and then local rule, the central directive never changed: Know your place. It's a frequent, nauseating political inheritance: come to experience the world under the reign of someone who thinks of you as subhuman, as undeserving of a future, and an ugly impression is settled that true power is the ability to do the same to someone else. The foreigners had departed; there was no one left to do it to but our own.

And so one day my father, who loved Egypt, who had marinated in its music and poetry and knew every street, every alley, who as a child had sat under the tables at Hagg El Feshawy's coffee shop in El Hussein and listened to Naguib Mahfouz hold court decades before the Nobel, decided he needed to get out. Elsewhere has since been our lot to carry.

It was no unusual thing, for the likes of us to scatter. After a few months of looking, my father found a job abroad, the way so many Arab men did in those years and the years that followed. It was another accounting gig at a hotel in Libya. On the day his new life was supposed to begin, my father went to Cairo airport, handed his passport at security, and was promptly detained.

Naming conventions in much of the Arab world assign the father's first name as the son's middle name. My name is Omar Mohammed El Akkad. My father is Mohammed Ahmad El Akkad. My grandfather, a clothing merchant who died a few months before my father was born and whose funeral, I'm told, brought all of El Hussein to a standstill, is Ahmad Suleyman El Akkad. Unfortunately for my father, the name "Mohammed Ahmad" is about as ubiquitous as exists anywhere. It happens that the same name pops up on

змінити своє становище на краще. За іноземного, а потім і місцевого правління головне правило не змінювалося: «Знай своє місце!» Це добре знайома система, що склалася, коли живеш у світі, яким керують ті, хто бачить у тобі нижчу істоту, недостойну майбутнього. А ми, у свою чергу засвоюємо одне: справжня влада — це можливість принижувати інших так, як принижували тебе. Іноземці поїхали. Більше немає до кого застосовувати це, крім своїх.

І от одного дня мій батько — той самий, що любив Єгипет, що виріс на його музиці й поезії, знав кожну вулицю, кожен провулок, що в дитинстві сидів під столами в кав'ярні Хаджа Ель-Фешаві в районі Ель-Хусейні, слухав, як Нагіб Махфуз розмовляє з відвідувачами ще задовго до Нобелівської премії, — вирішив, що мусить виїжджати. Відтоді життя на чужині стало нашою буденністю.

У цьому не було нічого дивного — люди на кшталт нас часто змушені залишати країну. Після кількох місяців пошуків батько знайшов роботу за кордоном, як це тоді робили багато арабських чоловіків. Це була ще одна посада бухгалтера в готелі, цього разу в Лівії. Того дня, коли батько мав вилетіти й почати нове життя, він приїхав до аеропорту Каїра, подав паспорт на перевірку — і його одразу затримали.

У більшості арабських країн поширене правило: по батькові — це просто ім'я батька. Мене звати Омар Мухаммед Ель Аккад. Мого батька — Мухаммед Ахмед Ель Аккад. Мого діда, торговця одягом, який помер за кілька місяців до народження батька і, як мені розповідали, похорон якого паралізував увесь район Ель-Хусейн, звали Ахмед Сулейман Ель Аккад. Для мого батька це стало проблемою: ім'я Мухаммед Ахмед — одне з найпоширеніших. Випадково виявилось, що людина з таким самим ім'ям була в переліку підозрюваних у тероризмі в Лівії. Батька

a Libyan terrorism watchlist. He is taken into secondary screening. My father's age precludes him from being the same wanted man, but he's denied entry into Libya anyway. We never end up going.

Not long after, another job offer arrives. This time it's in a tiny peninsula called Qatar, a thoroughly ignored outpost of the British Empire that, not long before, had gained its independence and discovered massive fossil fuel deposits. It was one of the fastest-growing nations on the planet, flush with cash and in desperate need of workers. My father accepted a position at a hotel in the Qatari capital, Doha. He knew nothing about the place, had no desire to go beyond the money on offer. It paid better than anything he'd ever find in Egypt. (One of the more ironic facets of living in a place like Qatar—one of the safest nations on earth, at least from the middle class on up—is that so many people move to this place and are then granted a bonus, “hardship pay,” for living outside their home countries.) He had a family to support. And so we left; have been leaving ever since.

One of the hallmarks of Western liberalism is an assumption, in hindsight, of virtuous resistance as the only polite expectation of people on the receiving end of colonialism. While the terrible thing is happening—while the land is still being stolen and the natives still being killed—any form of opposition is terroristic and must be crushed for the sake of civilization. But decades, centuries later, when enough of the land has been stolen and enough of the natives killed, it is safe enough to venerate resistance in hindsight. I tell stories for a living, and there's a thick thread of narrative by well-meaning white Westerners that exalts the native populations in so many parts of the world for standing up to the occupiers, makes of their narrative a neat reflexive arc in

відправили на додаткову перевірку. За віком було зрозуміло, що він не та людина, яку розшукують. Але в'їзд до Лівії йому все одно заборонили. Ми туди так і не поїхали.

Невдовзі з'явилася ще одна пропозиція роботи — цього разу в маленькій півострівній країні Катар, яка ще донедавна була непомітною колонією Британської імперії, а після здобуття незалежності відкрила у собі величезні поклади корисних копалин. Це була одна з найшвидше зростаючих держав світу — багата і з гострою потребою у робочій силі. Батько погодився працювати в готелі в столиці Катару, Досі. Він нічого не знав про цю країну, і єдине, що його цікавило, — це зарплата. Вона була значно вищою, ніж у Єгипті. (Одна з іроній життя в країнах на кшталт Катару — надзвичайно безпечних, принаймні для середнього класу і вище, — у тому, що там ще й платять «доплату за важкі умови», за саме життя за межами батьківщини.) Батько мав родину, яку потрібно було утримувати, тож він погодився.

Одна з характерних рис західного лібералізму — уявлення, що, озираючись назад, єдино прийнятною формою поведінки колонізованих є гідний опір. Поки ж триває колонізування — поки землю ще відбирають, а місцеве населення знищують — будь-який спротив таврують як тероризм і придушують заради «цивілізованого порядку». Та минають десятиліття або століття, і коли вже забрали досить землі та вбили досить людей, згадувати про спротив стає безпечно, і його можна вважати прийнятним. Я живу тим, що розповідаю історії. І знову й знову в західних текстах про колоніалізм, написаних із удаваним співчуттям, повторюється знайомий шаблон: опір визнається виправданим — але лише з часом. Колонізованих зображують героями, а сама історія

which it was always understood, by the colonized and (this part implied) the descendants of the colonizer, that what happened was wrong.

It's a comforting thing, this narrative, and at my most susceptible to whatever the West is, I want so dearly to partake in it. But it's a fiction, the most malicious kind: a fiction of moral convenience. Some, maybe most, might resist the wanting whims of empire, but all must figure out a way to survive them. And survival is not clean, does not subscribe to any one narrative. For every victim of colonialism who resisted, there might be another who, like countless members of my parents' and grandparents' generations, looked to the French and the British and thought: This is what winners look like. These are the languages they speak and these are the customs they practice and if our own children are to have any chance at all they must become fluent in these things because anything less than fluency is a sentence to a life of something lesser. It is this impulse, to give your child a fighting chance at privilege by immersing them in the myriad languages of the privileged world, that makes me who I am, that lands me in the American International School at age eight, writing thank-you letters to American soldiers. We are all governed by chance. We are all subjects of distance.

The winter I turned sixteen, my best friend Donny got his driver's license. There being not much to do in Doha during the late 1990s, we spent a lot of weekend nights driving around aimlessly—over to the drive-thru of the twenty-four-hour Dairy Queen, or the skeleton of that building by the Jeddah overpass that was halted mid-construction when it became clear the residents in the upper floors would have an

подається у спрощеному вигляді: мовляв, усі, навіть нащадки колонізаторів, завжди розуміли, що це було неправильно.

Західний наратив — річ втішна. І в моменти, коли я найбільше піддаюся чарам того, чим є (чи прикидається) Захід, мені до нестями хочеться бути його частиною. Але це вигадка найпідлішого гатунку: вигадка зручної моральності. Дехто, можливо, більшість, чинить опір примхливим бажанням імперії, але всі мусять знайти спосіб вижити. А виживання — це не героїзм. Воно суперечливе і не вкладається в жоден простий сюжет. На кожного, хто боровся з колонізаторами, знайдеться інший, хто, як чимало людей із покоління моїх батьків і дідусів, дивився на французів і британців і думав: «Ось як виглядає сила, ось як виглядають переможці; ось мови, якими вони говорять, ось звичаї, яких вони дотримуються. І якщо ми хочемо, щоб наші діти мали бодай якийсь шанс на добре життя, вони повинні вільно володіти цими речами.» Саме це прагнення — дати дитині шанс бодай наблизитися до привілейованого світу — і зробило мене тим, ким я є. Воно привело мене до Американської міжнародної школи у вісім років, де я писав листи-подяки американським солдатам. Те, ким ми стаємо, часто вирішує випадок. А решту визначає відстань — між нами та світом, який тримає владу.

Мені було шістнадцять, коли Донні, мій найкращий друг, нарешті отримав водійське посвідчення. У Досі наприкінці 90-х життя не надто вирувало, тож наші п'ятничні вечори зводилися до безцільного тиняння містом — іноді ми заїжджали в нічну «Дейрі Квін» по морозиво, а іноді — до закинутого бетонного каркасу біля естакади Джидда, де будівництво зупинили одразу після того, як з'ясувалося, що з верхніх поверхів буде прямий вид на те, що мало лишатися за муром — маєток якогось шейха.

unobstructed view behind the walls of a sheikh's neighboring estate.

One night, near where the Ramada roundabout used to be (we lived in one of those places where absolutely nobody used street names or numbers, only landmarks), we came across a fender bender. Two cars were parked on the side of the road. The one that had been rear-ended, a Mercedes, belonged to a man who, by his clothing, was almost certainly a local. The driver of the Daewoo that had done the rear-ending was Southeast Asian, likely Indian or Pakistani. We drove slowly past them, gawking as the man in the Mercedes stormed out of the car and, in what seemed like one swift movement, removed one of his sandals, rushed over to the driver of the Daewoo, and started pummeling him with it. Traffic slowed, something of a communal spectacle quickly developed. Passing drivers honked their horns, some kids not much older than us rolled down their windows and yelled something, laughing hysterically. We watched, we laughed. The whole thing must have lasted at most fifteen seconds. And yet I've never stopped thinking about it, about the rage in one man's eyes and the fear in the other's.

It came to me, a long time later, that the Southeast Asian man had done something worse than dent a fancy car's bumper. He had violated the bounds of his assumed nonexistence. In this place, at this time, people who looked like him were to be invisible. They could perform labor and be paid wages, but as vessels of agency beyond the most necessary transactions, they quite simply did not exist. They were not subhuman, they were nonhuman, non-anything. To allow oneself to think otherwise risked having to contend with the reality that this whole place lived on top of people who

Одного вечора, десь неподалік того місця, де колись було кільцеве перехрестя Рамада (ми жили в місті, де ніхто взагалі не користувався назвами вулиць чи номерами будинків — лише орієнтирами), ми натрапили на аварію. Обабіч дороги стояли дві машини. Mercedes, у який врізалися ззаду, належав, судячи з одягу водія, місцевому. А от за кермом Daewoo, винного у ДТП, був чоловік із Південно-Східної Азії — ймовірно, індус або пакистанець. Ми повільно проїжджали повз, витріщаючись, як водій автомобіля Mercedes рвучко вийшов з машини, майже одним рухом зняв сандалю, кинувся до іншого водія й почав гамселити його нею. Рух сповільнився, і все швидко перетворилося на своєрідне спільне вуличне видовище. Хтось сигналив, діти трохи старші за нас опускали вікна й щось вигукували, істерично сміючись. Ми теж дивилися й сміялися. Усе це тривало щонайбільше п'ятнадцять секунд. І все ж я досі пам'ятаю ту лють в очах одного, і страх в очах іншого.

Лише згодом дійшло: провина чоловіка з Південно-Східної Азії була не в тому, що він пом'яв чийсь дорогий бампер. Він порушив неписане правило — правило невидимості. Тут, у цей час, такі люди, як він, мали існувати лише як тло: працювати, мовчати, зникати після своєї зміни. Вони не були «нижчими» — вони були ніким. І визнати протилежне — означало побачити, що вся ця система стоїть на таких, як він. А далі вже довелося б з'ясувати, кого саме ми захищаємо і що називаємо порядком. Це було занадто ризиковано.

looked just like this man. It risked an indictment of an entire narrative, a self-told story of being. It risked everything.

I return to the memory of that moment often, the way we watched and laughed, didn't think for a second to stop, to interfere, as the man in the Mercedes assaulted someone whose existence he had been so rudely forced to acknowledge. It's come to shape the way I think about every country, every community: Whose nonexistence is necessary to the self-conception of this place, and how uncontrollable is the rage whenever that nonexistence is violated?

Somewhere in the basement of my mother's house in Ottawa there's a CD rack I haven't touched in about a quarter century. It is, as you'd expect, a truly embarrassing archival tower of 1990s cultural ephemera: Meatloaf's second *Bat Out of Hell* album; the *Letters to Cleo* single with the near-indecipherable chorus; about half a dozen *Now That's What I Call Music!* compilations full of the worst, most earwormy Brit-pop ever conceived. Among this mess are two Nirvana records I played to death when I first got my hands on them: *Nevermind* and *In Utero*. (There were no real record stores in Qatar back in the 1980s and early '90s, only a small variety store of sorts on the ground floor of the Doha Sheraton that, occasionally and inexplicably, sold a random assortment of CDs.) On the cover of *Nevermind*, the naked baby in the pool has been blacked out by a government censor's marker; on the cover of *In Utero*, only the angel's head and wings are visible. Such was the experience of consuming culture throughout my adolescence, a tiring cat-and-mouse of books and films smuggled into the country from abroad at great personal risk, of magazines held up to

Я часто згадую цей момент: як ми просто дивилися й сміялися, навіть на мить не подумавши зупинити це, втрутитися. Ми й не замислились, що перед нами не просто сварка, а прояв жорстокості: те, як один чоловік був змушений боятися того, що він просто існує, працює. Відтоді я щоразу питаю себе: чия «непомітність» їм потрібна, щоб відчувати цю впевненість у собі? І наскільки неконтрольованим стає гнів, коли ця «непомітність» раптово опиняється в полі зору?

Десь у підвалі маминого будинку в Оттаві припадає пилом стійка з дисками, до якої я не торкався вже чверть століття. Як і слід було очікувати, це суцільна капсула сорому з 90-х: другий альбом Міта Лоуфа «*Bat Out of Hell*», сингл «*Letters to Cleo*» з майже нерозбірливим приспівом; з півдесятка збірок «*Now That's What I Call Music!*» найзануднішого брит-попу, який тільки можна собі уявити. Серед цього безладу — два диски «*Nirvana*», які я заслухав до дір, щойно вони потрапили мені до рук: «*Nevermind*» та «*In Utero*». (У Катарі в 1980-х і на початку 1990-х не було окремих музичних магазинів, лише маленький різнопрофільний кіоск на першому поверсі готелю «*Doha Sheraton*», в якому час від часу продавались випадкові набори компакт-дисків.) На обкладинці «*Nevermind*» голе немовля в басейні прикрито чорною смугою, наклеєною цензором; на обкладинці «*In Utero*» видно лише голову та крила ангела. Саме так я відкривав для себе все зарубіжне, будучи підлітком: виснажливою грою в «кішки-мишки» з книжками та фільмами, що контрабандою завозилися з-за кордону з величезним ризиком. Ми підносили журнали до лампи в надії роздивитися хоть щось крізь чорнило цензури. І при цьому всередині накопичувався безсилий гнів на якогось безликого

the light bulb in the hopes of seeing through the black ink, of this impotent rage at some anonymous government hack who was deciding what was too dangerous for me to hear, to watch, to read. (I learned later that the chief government censor during those years was the mother of one of my closest friends—just the sweetest woman.) Brought up this way, I held on to the thought that elsewhere, in the part of the world where these books and films and songs that so shaped my life were made, things were different.

The mind outlines better than it shades. England, Canada, the United States, the West, these places—or rather ideas of places—became in my imagination the negative space of all I despised about the Middle East: the repression, the sheer docility expected of everyone on all matters political or social, the gaggle of idiot Dear Leaders whose embellished jawlines were plastered on most every vertical public surface. (I remember one visit back to Egypt where, upon leaving the airport and driving through the streets of Cairo, I looked out the window and saw a giant billboard with President Hosni Mubarak's beaming face drawn on it, and a note from a sycophantic businessman congratulating him on winning the election. The election was still four months away.) All I knew about the other side of the planet, all I needed to know, was that it wasn't like this. In the unfree world, the free world isn't a place or a policy or a way of living; it's a negation. National anthems and military flyovers and little flag lapel pins are all well and good, but for a life stunted by a particular kind of repression, the driving force will never be toward something better, but away from something worse. The harbor never as safe as the water is cold.

чиновника, який вирішував, що мені можна бачити й читати, а що — ні. (Пізніше я дізнався, що головним урядовим цензором у ті роки була мати одного з моїх найближчих друзів — просто наймиліша жінка.) Вирішивши так, я тримався думки, що десь там, у тій частині світу, де створювались ті книжки, фільми й пісні, які так формували моє життя, усе було інакше.

Мозок краще окреслює контури, ніж передає тіні. Англія, Канада, США, Захід — ці місця, точніше навіть їхні уявні образи, — в них я бачив повну протилежність тому, що викликало в мене огиду на Близькому Сході: репресії, покора, якої чекали від кожного в усіх політичних і соціальних питаннях, та ціла зграя безглузвих «шанованих вождів», чії відретушовані підборіддя вкривали майже кожну вертикальну поверхню. (Пригадую одну поїздку до Єгипту: ми виїжджали з аеропорту, їхали вулицями Каїра, і я помітив величезний білборд зі сяючим обличчям президента Хосні Мубарака та запискою від підлабузника-бізнесмена з вітаннями з перемогою на виборах, до яких залишалося ще чотири місяці.) Усе, що я знав про той інший бік планети — і все, що мені треба було знати, — це те, що там не так. В умовах несвободи «вільний світ» — це не географічна точка чи спосіб життя, а радше протилежність усьому навколо. Гімни, прольоти літаків на парадах і маленькі прапорці в петлицях — усе це добре, але для людини, життя якої спотворене репресіями, рушійною силою є не мрія про краще, а бажання втекти від гіршого. Не так притягує безпечна гавань, як відштовхує холод води.

I wanted for that other place. I wanted for the part of the world where I believed there existed a fundamental kind of freedom. The freedom to become something better than what you were born into, the freedom that comes with an inherent fairness of treatment under law and order and social norm, the freedom to read and write and speak without fear. And more than any of these things, the freedom to be left alone.

It was an impulse that remained with me through the very dark years of my early adulthood. It remained even during the War on Terror years where, first as a college student and then for ten years as a journalist, I saw the terrible wrath of the place, saw it obliterate hundreds of thousands of people with names and ethnicity and religion like mine, knew for certain that there were deep ugly cracks in the bedrock of this thing called “the free world.” And yet I believed the cracks could be fixed, that the thing at the core, whatever it was, was salvageable. Until the fall of 2023. Until the slaughter.

Beginning in October of that year, the Israeli military, at the direction of the country’s government and with the support of the vast majority of the Western world’s political power centers, enacted a campaign of active genocide against the Palestinian people, one of the most openly, wantonly vicious campaigns in the near-century-long occupation, and easily the most well documented.

On October 7, 2023, armed groups led by Hamas’s military wing launched a coordinated attack on multiple cities near the Israeli-occupied Gaza Strip. Fighters killed 1,195 people, of which 815 were civilians, according to an analysis by Agence France-Presse, including at least 282 women and 36 children. They abducted more than 250 people. It was a

Я мріяв про інший край — про ту частину світу, де, як я вірив, є справжня свобода. Свобода самому вирішувати, ким бути, й піднятися вище за своє походження; свобода жити у суспільстві з рівним і справедливим ставленням за законом і порядком; свобода читати, писати та говорити без страху. І понад усе —свобода людини, яку залишили в спокої.

Це бажання трималося за мене навіть у найтемніші роки, коли я тільки ставав дорослим. Воно не зникло й під час *Війни з тероризмом*: спершу — коли я був студентом, а згодом протягом десяти років як журналіст — я бачив страшний гнів того самого «вільного світу» та його здатність стирати з лиця землі сотні тисяч людей із такими самими іменами, походженням і вірою, як у мене. Я розумів, що його фундамент тріщить по швах, що під цією ідеєю ховаються глибокі й потворні розломи. І все-таки вірив, що ці тріщини можна залатати, що в самій суті цього світу є щось, що можна врятувати. Так тривало аж до осені 2023-го. До різанини.

Починаючи з жовтня того року ізраїльська армія — за вказівкою свого уряду та за підтримки переважної більшості політичних центрів влади західного світу — розгорнула кампанію активного геноциду проти палестинського народу. Це була одна з найвідвертіших, найсвавільніших і найжорстокіших акцій за майже столітню окупацію й, безперечно, найбільш задокументована.

7 жовтня 2023 року збройні загони під проводом військового крила ХАМАСу здійснили скоординований напад на кілька міст поблизу Сектора Гази, окупованого Ізраїлем. За даними Agence France-Presse, бойовики вбили 1 195 людей, з яких 815 були цивільними, серед них щонайменше 282 жінки та 36 дітей. У заручники було захоплено понад 250 осіб. Це була кривава різанина, влаштована

bloodbath, orchestrated by exactly the kind of entity that thrives in the absence of anything resembling a future.

Immediately afterward, Israel began a campaign of obliteration throughout Gaza. Almost all the region's 2.3 million residents have been displaced. Virtually every school, hospital, and university was either damaged or destroyed. The deliberate withholding of aid and destruction of infrastructure have resulted in widespread famine and death by disease. Over and over, residents were ordered from their neighborhoods into "safe zones" and then wiped out there. Some people are afforded precision in death, but not these: there is no accurate count of the murdered. There may never be.

When next this happens (and it will happen, again and again, because a people remain under occupation and because the relative compelling powers of both revenge and consequence warp beyond recognition once one has been made to bury their child), this same framing can always be used. The barbarians instigate and the civilized are forced to respond. The starting point of history can always be shifted, such that one side is always instigating, the other always justified in response.

Words exist only in hindsight; time passes over and around them like water along a canyon floor. In the year or so between when I write these words and when they are published, perhaps so many innocent people will have been killed, so many mass graves discovered, that it will not be so controversial to state plainly what is plainly known. But for now we argue, in this part of the world, the part not reduced to rubble, about how words make us feel. It's a kind of pastime. Almost every day an influential opinion columnist or think tank expert or spokesperson for the president of the

саме тим угрупованням, яке процвітає за відсутності бодай якогось майбутнього.

Одразу після цього Ізраїль розпочав кампанію тотального знищення в усьому Секторі Гази. Майже всі 2,3 мільйона жителів регіону були змушені залишити свої домівки. Практично кожна школа, лікарня та університет були або пошкоджені, або зруйновані. Свідоме блокування гуманітарної допомоги та руйнування інфраструктури спричинили масовий голод і смерті від хвороб. Знову й знову мешканців виганяли зі своїх кварталів до «безпечних зон» і знищували вже там. Дехто помирає з хірургічною точністю, але не ці люди: точного підрахунку вбитих немає. Можливо, його ніколи й не буде.

Коли це станеться знову (а це станеться — бо один народ і далі живе під окупацією, а сила помсти й втрата відчуття наслідків після того, як тебе змусили ховати власну дитину, виходять за межі здорового глузду), пролунає те саме пояснення: варвари нападають, цивілізовані змушені відповідати. Початок історії завжди можна пересунути так, щоб одна сторона щоразу виглядала агресором, а інша — тим, хто діє з необхідності.

Значення слів стає очевидним лише після трагедії; час тече над ними й довкола них, мов вода по дну каньйону. За рік чи близько того, що мине між цим моментом і публікацією цих рядків, можливо, буде вбито стільки невинних людей, знайдено стільки братських могил, що називати речі своїми іменами вже не здаватиметься таким суперечливим. А тут, у частині світу, яку не перетворено на руїни, ми сперечаємося про те, які почуття викликають слова. Це свого роду розвага. Ледь не щодня якийсь впливовий колумніст, експерт з аналітичного центру чи речник президента США удає обурення тим, як боляче звучать слова на

United States will feign outrage at how hurtful words such as “genocide” and “occupation” are, how disparaging, how uncouth.

I have seen, almost daily, for months, images of children mutilated, starved to death, executed. Bodies in pieces. Parents burying limbs.

In time, there will be nothing particularly controversial about using these words to describe the things they were created to describe. (The very history of the word “genocide,” meant as a mechanic of forewarning rather than some after-the-fact resolution, is littered with instances of the world’s most powerful governments going to whatever lengths they can to avoid its usage, because usage is attached to obligation. It was never intended to be enough to simply call something genocide: one is required to act.) Once far enough removed, everyone will be properly aghast that any of this was allowed to happen. But for now, it’s just so much safer to look away, to keep one’s head down, periodically checking on the balance of polite society to see if it is not too troublesome yet to state what to the conscience was never unclear.

In the coming years there will be much written about what took place in Gaza, the horrors that have been meticulously documented by Palestinians as they happened and meticulously brushed aside by the major media apparatus of the Western world. As it stands, the death toll is quite literally uncountable—tens or hundreds of thousands of people, likely tens or hundreds of thousands more to be found under the rubble, or wasted away from disease and starvation imposed by an occupation force that seeks, actively and for all to see, their expulsion or else extermination. Here, when we name the dead, when we

кшталт «геноцид» і «окупація» — надто образливі, недоречні, неприйнятні.

Я бачив майже щодня, протягом багатьох місяців, зображення дітей — понівечених, заморених голодом, страчених; розірвані тіла; батьків, які змушені класти в могилу те, що залишилося від їхніх дітей.

З часом у вживанні цих слів уже не буде нічого особливо суперечливого — вони просто описуватимуть те, для чого й були створені. (У самій історії слова «геноцид», яке означало попереджувальний механізм, а не постфактумне вирішення, повно прикладів того, як найвпливовіші уряди світу робили все можливе, щоб уникнути його вживання — бо слова несуть за собою зобов’язання. Його ніколи не було достатньо просто виголосити: якщо називаєш щось геноцидом, ти зобов’язаний діяти.) Коли мине достатньо часу, всі будуть серйозно обурені тим, що це взагалі могли допустити. Але наразі набагато безпечніше — відвести погляд, тримати голову низько опущеною, час від часу перевіряючи: чи не стало вже надто незручно вічливо сказати те, що для совісті ніколи не було неясним.

У наступні роки буде написано чимало про те, що сталося в Газі — про жахи, які палестинці ретельно фіксували в реальному часі й які так само ретельно ігнорувалися провідними медіа Заходу. Наразі кількість загиблих буквально неможливо порахувати: десятки або сотні тисяч людей, а можливо, ще стільки ж лежать під завалами чи загинули в муках від голоду й хвороб, спричинених окупаційними силами, що відкрито й цілеспрямовано прагнуть їх вигнання, або повного знищення. Тут, коли ми називаємо загиблих, заведено окремо вказувати кількість убитих дітей, бо чоловіки автоматично вважаються терористами, а жінки потенційними терористками або, принаймні, тими, хто здатен народити їх. Що б

name these dead in particular, it is customary to note the number of children obliterated, because the men are assumed to be terrorists and the women might be terrorists or at the very least go on to create them. Whatever mainstream Western liberalism is—and I have no useful definition of it beyond something at its core transactional, centered on the magnanimous, enlightened image of the self and the dissonant belief that empathizing with the plight of the faraway oppressed is compatible with benefiting from the systems that oppress them—it subscribes to this calculus. People go to see the president in the White House for what they know is only a meaningless photo op and yet, in the hopes of getting him to see, to do something, anything, they show him pictures of the mangled bodies of children. It doesn't work. There is no transaction to be had; these dead kids offer nothing in return.

But this is not an account of that carnage, though it must in its own way address it, if only to uphold the most pathetic, necessary function of this work: witness. This is an account of something else, something that, for an entire generation of not just Arabs or Muslims or Brown people but rather all manner of human beings from all parts of the world, fundamentally changed during this season of completely preventable horror. This is an account of a fracture, a breaking away from the notion that the polite, Western liberal ever stood for anything at all.

To maintain belief in what is commonly called the rules-based order requires a tolerance for disappointment. It's not enough to subscribe to the idea that there exist certain inflexible principles derived from what in the parlance of America's founding documents might be called self-evident truths, and that the basic price of admission to civilized

там не означав домінуючий західний лібералізм — для мене це щось на кшталт мислення за принципом вигоди, де головне — підтримувати образ добродісного, просвітленого «я» й водночас вірити, що можна щиро співчувати пригнобленим, не відмовляючись від переваг, які дає система їхнього пригнічення. І така логіка чудово вписується в загальну картину. Люди йдуть до президента в Білий дім, знаючи, що це лише безмістозна фотосесія, і все ж у надії, що він побачить, щось зробить — бодай щось, — показують йому фотографії знівечених тіл дітей. Це не працює. Ці мертві діти нічого не змінюють — для системи вони марні, бо вже нічого не скажуть і нічого не попросять.

Але це не розповідь про саму бійню. Хоч як не хочеться, доводиться про неї згадати — хоча б для того, щоб просто зафіксувати, що це сталося. Та цей текст — про інше. Про те, як під час цього жаху, якого можна було уникнути, щось безповоротно змінилося для цілого покоління — не лише арабів, мусульман чи вихідців із Близького Сходу, Південної Азії чи Латинської Америки, а для людей з усього світу. Ця історія про злам, про остаточну втрату віри в те, що так званий «західний ліберал» коли-небудь справді виступав за щось.

Щоб зберігати віру в те, що заведено називати «порядком, заснованим на правилах», потрібно бути готовим до розчарувань. Недостатньо просто вірити, що існують певні непорушні принципи — ті самі, які в американській політичній мові називають самоочевидними істинами, — і що основною ціною членства в цивілізованому суспільстві є готовність робити все необхідне для

society is to do whatever is necessary to uphold these principles. One must also believe that, no matter the day-to-day disappointments of political opportunism or corruption or the cavalcade of anesthetizing lies that make up the bulk of most every election campaign, there is something solid holding the whole endeavor together, something greater. For members of every generation, there comes a moment of complete and completely emptying disgust when it is revealed there is only a hollow. A completely malleable thing whose primary use is not the opposition of evil or administration of justice but the preservation of existing power. History is a debris field of such moments. They arrive in the form of British and French soldiers to the part of the world I'm from. They come to the Salvadorans and Chileans and Iranians and Vietnamese and Cambodians in the form of toppled governments and coups over oil revenue and villages that had to be burned to the ground to save them from some otherwise terrible fate. They arrived at the turn of the twentieth century to Hawaii (the U.S. apologized for the overthrow of the Hawaiian government—almost a hundred years later). They come to the Indigenous population eradicated to make way for what would become the most powerful nation on earth, and to the Black population forced in chains to build it, severed from home such that, as James Baldwin said, every subsequent generation's search for lineage arrives, inevitably, not at a nation or a community, but a bill of sale. And at every moment of arrival the details and the body count may differ, but in the marrow there is always a commonality: an ambitious, upright, pragmatic voice saying, Just for a moment, for the greater good, cease to believe that this particular group of people, from whose experience we are already so safely distanced, are human.

дотримання цих принципів. Треба також вірити, що попри щоденні розчарування — політичний опортунізм, корупцію, потік заспокійливої брехні, з якої складається більшість передвиборчих кампаній — існує щось справжнє, щось більше, що тримає всю цю конструкцію. Але у кожному поколінні настає момент глибокого розчарування, коли стає очевидно: за всіма словами й принципами — лише порожнеча; безформна маса, головне призначення якої полягає не в протистоянні злу чи здійсненні правосуддя, а в підміні та прикритті його справжньої суті. Історія — це суцільне поле зламаних ілюзій. У моєму регіоні ці ілюзії руйнувалися, коли приходили британські й французькі солдати. Вони з'являлися щоразу по-різному: як перевороти, як знищені села, як уряди, скинуті в боротьбі за контроль над нафтою. До сальвадорців, чилійців, іранців, в'єтнамців і камбоджійців — усі ці події відбувалися під виглядом «рятувальної» операції. Прийшли й до Гаваїв — на межі ХХ століття. США вибачилися, але... майже через сто років. Вони приходять до корінного населення, винищеного, аби звільнити місце для тих, хто згодом стане наймогутнішою нацією у світі; до темношкірого населення, приведенного в кайданах для її зведення — відірваного від дому настільки, що, як писав Джеймс Болдвін, кожне наступне покоління, шукаючи своє коріння, зрештою знаходить не країну й не спільноту, а документ про те, за скільки було продано його предка. І щоразу — різні країни, різні цифри, різні обличчя, — але в самому осерді все повторюється. Лунає той самий холодний, раціональний голос, який каже:

— Заради вищої мети, лише на мить, припиніть вважати цих людей людьми. Вони для нас уже давно чужі, десь там, далеко.

Now, for a new generation, the same moment arrives. To watch the leader of the most powerful nation on earth endorse and finance a genocide prompts not a passing kind of disgust or anger, but a severance. The empire may claim fear of violence because the fear of violence justifies any measure of violence in return, but this severance is of another kind: a walking away, a noninvolvement with the machinery that would produce, or allow to produce, such horror. What has happened, for all the future bloodshed it will prompt, will be remembered as the moment millions of people looked at the West, the rules-based order, the shell of modern liberalism and the capitalistic thing it serves, and said: I want nothing to do with this.

Here, then, is an account of an ending.

CHAPTER TWO

WITNESS

In the pauses between onslaught, they arrive at what's left of the hospitals, missing limbs, skin burned away, maggots crawling out of the wounds. The medics are forced to create a new acronym for them. WCNSF—Wounded Child, No Surviving Family.

Montreal, 1998:

For the first sixteen years of my life, I have no sense of what winter can be.

Montreal is not a forgiving initiation. I remember standing near the Roddick Gates on Sherbrooke Street, at the foot of the McGill University campus, waiting on a friend. Early

Тепер цей самий момент настає для нового покоління. Спостерігати, як лідер наймогутнішої держави світу схвалює й фінансує геноцид, — це викликає не просто огиду чи злість, що з часом минає, а повний розрив. Імперія може посилатися на страх — адже страх перед насильством виправдовує будь-яке насильство у відповідь. Але цей розрив — зовсім іншого порядку: це відхід, відсторонення, небажання мати бодай щось спільне з механізмом, що породжує або допускає такий жах. Те, що сталося — і скільки б крові не пролилося ще через це — залишиться в пам'яті як момент, коли мільйони людей подивилися на Захід, на «порядок, заснований на правилах», на порожню оболонку сучасного лібералізму й капіталістичну сутність, якій він служить, — і сказали:

— Я не хочу мати з цим нічого спільного.

Отже, це — розповідь про кінець.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

СВІДОК

У перервах між обстрілами вони добираються до того, що лишилося від лікарень: поранені діти — без кінцівок, зі шкірою, обгорілою до самих м'язів, із ранами, з яких виповзають опариші. Медикам доводиться запровадити нову аббревіатуру: WCNSF — Wounded Child, No Surviving Family («поранена дитина, без живих родичів»).

Монреаль, 1998:

Перші шістнадцять років мого життя я не мав уявлення, що таке справжня зима.

Монреаль одразу кидає в гущу подій. Пам'ятаю, як стояв біля воріт Роддіка на вулиці Шербрук, біля підніжжя кампусу Університету Макгілла, чекаючи на друга. Початок грудня: перші по-

December: the first really cold days. My parents and I had only just arrived in Canada three months earlier. On my last morning in Qatar, the temperature was set to reach a high somewhere in the 40s Celsius, the 110s Fahrenheit. Now, magnified by this thing called wind chill that I'd never heard of before, Montreal dips to 30 or 40 below zero, where the distinction between Celsius and Fahrenheit doesn't much matter anymore. I stand on the sidewalk, trying to understand how anyone can live like this. I'd forgotten my hat at home; I cover my ears and shake my head, like someone refusing to hear bad news.

Immigration is barely a phenomenon of physical or cultural geography; the landscape marks the smallest change. In the Middle East I'd seen North Americans and Europeans arrive and immediately cocoon themselves into gated compounds and gated friendships. So normalized was this walling off that a Westerner could spend decades in a place like Qatar and only briefly contend with the inconvenience of their host nation's ways of living.

(It would come as a genuine surprise to me, years later, when I came to the West and found that this precise thing was a routine accusation lobbed at people from my part of the world. We simply did not do enough to learn the language, the culture. We stubbornly refused to assimilate.)

справжньому холодні дні. Ми з батьками приїхали до Канади лише три місяці тому. В останній мій ранок у Катарі температура мала піднятися до 40 за Цельсієм, десь до 110 за Фаренгейтом. А тут усе збиває з ніг — холод, посилений явищем, яке називається *wind chill**¹. Мороз у Монреалі сягав до мінус 30–40 °С, і різниця між Цельсієм та Фаренгейтом уже не має жодного значення. Я стою на тротуарі й намагаюся збагнути, як тут узагалі хтось живе. Забув вдома шапку, прикриваю вуха руками й похитую головою, ніби відмовляюся почути погану новину.

Імміграція майже не стосується ані фізичної, ані культурної географії; ландшафт зазнає найменших змін. На Близькому Сході я бачив, як північноамериканці й європейці приїздили і майже одразу замикалися у житті за парканом — у закритих житлових комплексах і вузькому колі знайомств. Ця ізоляція була настільки звичною, що вони могли прожити все життя в Катарі, не переймаючись тим, як живуть катарці.

(Кілька років потому, вже на Заході, для мене стало справжнім відкриттям, що саме в цьому — в ізоляції — звинувачують вихідців із мого регіону. Мовляв, ми недостатньо прагнемо вивчити мову чи культуру, вперто відмовлялися асимілюватися.)

¹ *wind chill** — це метеорологічний термін, який означає відчутну температуру на вулиці з урахуванням вітру. Іншими словами, це те, наскільки холодним здається повітря, коли на людину дме вітер. Наприклад, якщо на термометрі -10°C , але дме сильний вітер, то за відчуттями це може бути -20°C або ще нижче.

Instead, something else changes most radically in the psychology of someone who leaves home: a relative distance between the person one is and the person they must become. Westerners in Qatar left the smallness of past selves behind. They were handed large offices and important-sounding job titles and Filipina housemaids and a sense of grandeur that I suspect many of them always knew, deep down, was little more than the formal dressing of life in a petrostate. And just as they (and we, and most everyone who comes to places like Qatar to do anything other than manual labor) became bigger, in Montreal my family settled into our smaller selves. My father's work credentials meant nothing here, he struggled to find a job. There were of course other routine indignities—people instinctively speaking louder and slower once they heard my parents' accents, the kids at my high school who asked if everyone got around by camel where I came from—but these you learn to flatten into the normal workings of the day, the price of admission. The smallness, though, it warps the bones.

The first years in Montreal are not good ones. On my days off from school I hover around downtown: Sainte-Catherine Street, the pubs and the depts and the heat-lamp dives where drunk American teenagers—not yet old enough to buy alcohol back home—go to gorge themselves on poutine. I wander around the college campuses. There's always a kind of anonymity available to any young person who wanders around a college campus. My high school has an

Насправді найглибші зміни відбуваються не зовні, а всередині людини, яка залишає дім: між тим, ким ти є, і тим, ким мусиш стати, пролягає непомітна, але нездоланна межа. Ті, хто приїздив із Заходу до Катару, швидко залишали позаду своє звичне, непомітне життя. Їм одразу діставався просторий офіс, солідна посада, філіппінська хатня робітниця і відчуття значущості — хоча, підозрюю, багато хто розумів, що вся ця «велич» була лише офіційною обгорткою життя в нафтовій державі. У Катарі вони (як і ми, як і майже всі, хто приїздить туди не на фізичну роботу) наче зростали, а в Монреалі ми, навпаки, стискалися — не в розмірах, а у відчутті власної ваги. Батькові професійні досягнення тут нічого не важили, він докладав неабияких зусиль, щой знайти роботу. Додавався й звичний набір принижень: люди починали говорити з ним повільніше й голосніше, щойно чули його акцент; однокласники питали, чи їздимо ми верблюдами там, звідки я родом. Але до цього доводилося зникати — така була ціна входу в їхній світ. І це поступове стискання себе зсередини змінює форму настільки, що колишній ти вже не повертаєшся.

Перші роки в Монреалі не були легкими. У вільні від школи дні я тинявся центром: вулицею Сент-Катрін, пабами, депами*² і забігайлівками з тепловими лампами, куди натовпами сходяться п'яні американські підлітки, яким у себе в Штатах ще не можна купувати алкоголь, тож вони напивалися тут і заїдали все путіном*³. Я блукав кампусами коледжів. У таких місцях завжди легко загубитися серед людей, злитися з натовпом. Моя школа мала угоду з Університетом Конкордія, завдяки якій ми могли

² деп* — від *dépanneur*, місцеве позначення маленького магазину чи кіоску в Квебеку, часто цілодобового.

³ путін* — традиційна страва з Квебеку: картопля фрі, сир і жирна м'ясна підливка.

arrangement with Concordia University that allows us to borrow books from the university library. I spend months working up the courage to go in there and make use of it.

One night, I go to a party at the home of an old friend from Qatar who had been sent to Montreal by his father ostensibly to continue his education but instead has made quite a decent living for himself selling crack. One of the people there, aggressively enthusiastic in that way only certain men between the ages of seventeen and twenty-two become when they first stumble onto the work of William Burroughs, says to me with complete conviction that *Naked Lunch* is the finest novel ever written, and that I know nothing of life until I read it. There's a man in that book who's being consumed by his own asshole, the young man says to me, very seriously, do you understand? Do you understand the meaning? I nod. The next morning, I go to the Concordia library.

I remember a sense of fear, real fear, as I half-whisper the name of this book to the librarian at the desk. In another life I'd once smuggled a copy of Dennis Rodman's biography—the one with a picture of his bare ass on the back cover—to Qatar from a summer trip in Florida. Back in the old country you got deported for reading the wrong thing, watching the wrong thing, thinking the wrong thing.

Completely disinterested, the librarian points me in the direction of a row in the stacks. I pick the book off the shelves, whisk it home, read it in one sitting, don't understand a word. It's exhilarating.

брати книжки з його бібліотеки. Я витратив кілька місяців, збираючись із духом, аби нарешті зайти туди й скористатися цим правом.

Одного вечора я пішов на вечірку до давнього знайомого з Катару. Формально він мав би вчитися в Монреалі — батько відправив його сюди “здобувати освіту” — але натомість він непогано заробляв, продаючи крек*⁴. Один із присутніх, агресивно захоплений у той спосіб, який властивий лише юнакам віком від сімнадцяти до двадцяти двох, коли вони вперше відкривають для себе творчість Вільяма Берроуза, так впевнено заявив мені, що «Голий обід» — це найкращий роман, коли-небудь написаний, і що я нічого не знаю про життя, доки не прочитаю його.

— Там є персонаж, якого засмоктує власна срака, — цілком серйозно каже мені той хлопець. — Ти розумієш? Ти вловлюєш сенс?

Я киваю.

Наступного ранку я йду до бібліотеки Конкордії.

Я пам'ятаю відчуття страху, справжнього страху, коли я напівпошепки називав ім'я цієї книги бібліотекарю за стійкою. Колись давно, ще до переїзду, я якось провозив до Катару примірник біографії Денніса Родмана — тієї, де на звороті обкладинки його голий зад — після літньої поїздки до Флориди. У Катарі за «неправильну» книжку, «неправильний» фільм чи «неправильну» думку тебе могли депортувати.

Бібліотекар без особливого інтересу вказує мені напрямок, кудись між стелажми. Я знімаю книжку з полиці, несу її додому, читаю за один вечір і не розумію з неї ані слова. І це — захоплює по-своєму.

⁴ крек* — форма кокаїну, яку отримують після обробки порошкового кокаїну харчовою содою та водою; зазвичай його курять.

The overwhelming ordinariness of that day, and yet how it marked a small parcel of rootedness in those years when the West transformed from a thing on film and television to the place where, more likely than not, I'd live out the rest of my life. I remember thinking: If this is all there is, it's enough. Maybe you don't ever shake off the mangling of your name or the dumb jokes about camels, but at least you go to the library and you read whatever you choose. You go to the movies and Titanic isn't ninety minutes long and seemingly edited by a prudish maniac.

I knew none of this was for my benefit, but I could make a home within it. I believed, firmly, not in any ceiling on what this society would allow to be done to people like me, but in what it would allow done to itself, its own rights and freedoms and principles.

And that was fine, that was plenty. It anchored me through those early, alien years. Anchored me later, too, when I lucked into the only real job I've ever had: journalism—a profession where, daily and in the most unpredictable ways, such beliefs are tested.

Our training began with a fake ambush. There were about a dozen of us in the SUVs, headed from the hotel to some anonymous parcel of farmland in rural Virginia. Our instructors, a bunch of former special ops troops who had found a lucrative second career in private security and what is often called “hazardous environment training,” told us nothing about what was to come that first day. Afterward, they asked us not to tell anyone else, which makes this anecdote a bit of a betrayal. At the end of an unpaved, single-lane road that snaked through the pines, we came to a metal gate. The cars stopped, and as our driver made to open the door, a bunch of armed, masked men stormed the car from

У тій буденності було щось приголомшливе — звичайний день, який усе ж позначив для мене момент: я починав укорінюватися в реальності, де Захід більше не був просто телевізійною картинкою, а ставав місцем, у якому, швидше за все, я проживу решту свого життя. Я пам'ятаю, як думав: якщо це все, що є, то цього достатньо. Можливо, тут мене далі називатимуть неправильно і жартуватимуть про верблюдів, але принаймні я можу піти до бібліотеки й читати, що захочу. Можу піти в кіно, де «Титанік» показують не півтори години, і він не спотворений якимось маніакальним моралістом.

Я розумів: це суспільство не для мене, але я можу знайти в ньому свій простір. Я вірив не в те, що воно не нашкодить таким, як я, а в те, що не зрадить саме себе — свої права, свободи й принципи.

І цього було достатньо. Більше ніж достатньо. Це тримало мене на плаву в ті перші, непрості роки. І тримало до тих пір, доки я не зв'язав своє життя із журналістикою. Сферою, де ці переконання щодня, і щоразу по-новому, проходять перевірку.

Наше навчання почалося з інсценованої засідки. Нас було близько десятка в позашляховиках, ми їхали від готелю до невідомої ферми в сільській місцевості Вірджинії. Наші інструктори, група колишніх бійців спецпризначення, які після служби знайшли прибуткову нішу в охоронному бізнесі та на так званих «курсах підготовки до роботи в небезпечних умовах», не сказали, що нас чекало в перший день. Після цього вони попросили не ділитися цим із іншими, тож сама ця історія видається трохи зрадницькою з мого боку. У кінці ґрунтової, вузької дороги, що вилась крізь сосни, ми під'їхали до металевої брами. Машини зупинилися, і щойно наш водій потягнувся до ручки дверей, як з-за дерев вискочила група озброєних чоловіків у балаклавах. Вони кричали, наставили зброю

behind the trees. Shouting and pointing their weapons at our heads, they dragged us out of the vehicles, bound our hands, covered our faces in thick black cloth, and marched us through the forest. We were made to get down on our knees. Gunfire echoed in the near distance. After a few minutes of this, each of us was pulled up and taken to a clearing, where the cloth was lifted from our heads and, as the world came back into focus, we saw a man holding a camcorder to our faces. In a little while, we would be shown the footage—our instructors wanted us to see the looks on our faces, which on this day ranged from sobbing to bemusement.

(We were told that, in the previous session, a man had broken down completely when the hood came off. At first, the instructors thought he suffered from some prior trauma, that he had been through something awful, and this exercise had brought it all back. Turns out they weren't completely wrong: he had had a bad experience at an S&M club that also involved a hood and handcuffs. He was a musician, and had decided to attend hazardous environment training because he wanted to fly to Iraq and write a rock opera about the U.S. invasion. I think about this man at least once a month.)

It is the case, for most major news organizations, that no journalist can be sent into a war zone or other destabilized corner of the world without this kind of training—the insurance companies would balk. For a week, we spent our days on the farm, learning from men who had lived part of their lives in the faraway arena of great industrial violence. We were taught the basics of combat first aid (tie a tourniquet around it and get the hell out of there). We were told to always bribe as close to the going rate as possible, never more, so as to not contribute to inflation. One particular exercise involved having us close our eyes and

нам до голів, витягнули із машин, зв'язали руки, закрили обличчя товстою чорною тканиною й погнали лісом. Зрештою зупинили й наказали стати на коліна. Десь неподалік лунали постріли. За кілька хвилин кожного з нас підняли й повели на галявину. Там нам зняли пов'язки — і коли світ знову прояснився, ми побачили перед собою чоловіка з відеокамерою. Незабаром нам показали цей запис: інструктори хотіли, щоб ми побачили власні обличчя. Того дня хтось плакав, а хтось лише розгублено всміхався.

(На попередньому тренінгу, як нам сказали, один хлопець зламався, щойно з нього зняли каптур. Спершу інструктори вирішили, що він пережив якусь страшну травму — мовляв, сцена викликала спогади чогось страшного. І не зовсім помилились: у нього був невдалий досвід у... скажімо, специфічному клубі з рольовими іграми, де також були каптур і наручники. Музикант, до речі. Він прийшов на ці курси, бо збирався летіти в Ірак і написати рок-оперу про американське вторгнення. Я згадую про нього майже щомісяця.)

У більшості великих медіа журналіст не має права вирушити в зону бойових дій чи в іншу гарячу точку без такого навчання — страхові компанії цього просто не дозволять. Цілий тиждень ми проводили дні на тій фермі, навчаючись у людей, які частину свого життя прожили на далеких територіях масштабного індустріального насильства. Нас учили основам бойової медицини (наклади джгут і тікай якнайшвидше). Нам склазали, що, ймовірно, доведеться давати хабар. Але не більше, ніж дають місцеві — аби не псувати систему й не створювати проблем для тих, хто прийде після нас. В одній із вправ нам наказували заплющити очі й подумки відрахувати одну хвилину, а тоді підняти руку. Перша рука

mentally estimate the passing of one minute, then raise our hands. The first hand came up at around thirty seconds, the last around three minutes. We were then asked to close our eyes once more and walk in a straight line for one hundred meters. Within a few minutes, there were people wandering all over the field, in every direction. One person had to be wrangled before they wandered into a nearby forest. Finally, we were brought back and taught the undeniable lesson of the exercise: left to their own devices, most human beings are useless at estimating time, distance, or space.

That same day, in a classroom session on war zone preparedness, one of the instructors told us to think about what he called a “rape plan.” There might come a time, he said, when two colleagues find themselves in a situation where one is subjected to something terrible and the other can do nothing about it. To not think through this ahead of time—the worst possible thing, and the aftermath—is a mistake, he said. There’s no coming back from a situation where one person believes a particular response on the other’s behalf, and that response doesn’t come. For a week, this was the nature of instruction: these men trying, as gently as the circumstances demanded, to get a group of war-novice reporters to understand what it feels like when the rules of the reasonable world melt away.

з’явилась десь на тридцятій секунді, остання — майже через три хвилини. Потім із заплющеними очима пройти сто метрів по прямій. За кілька хвилин по полю вже хаотично блукали люди, розійшовшись у різні боки. Одного навіть довелося зупиняти, бо він мало не забрів у сусідній ліс. Нарешті нас зібрали до купи й пояснили очевидний урок цієї вправи: якщо людину залишити саму на себе, вона вкрай погано орієнтується в часі, відстані й просторі.

Того ж дня один з інструкторів запропонував обміркувати так званий «план на випадок згвалтування». Може статися, сказав він, що двоє колег опиняться в ситуації, де одному доведеться пережити щось страшне, а інший не зможе нічим допомогти. Не продумати заздалегідь найгірший сценарій і те, що буде після нього — це помилка, наголошував він. З такого досвіду немає повернення: якщо одна людина очікує від іншої певної реакції — і не отримує її, ця порожнеча залишиться між ними назавжди. Увесь тиждень наші заняття були саме такими: чоловіки, які вже пройшли крізь війну, намагалися — настільки м’яко, наскільки дозволяли обставини — допомогти групі новачків у репортерській справі бодай трохи уявити, як це — коли всі правила розумного світу зникають.

Chapter 2. Rendering of Military, Political, and Ideological Lexis into Ukrainian: The case of *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad

2.1. General characteristics of the book and author

Omar El Akkad is an Egyptian-Canadian writer, journalist, and former war correspondent whose literary work is deeply connected in the social and political upheavals of the modern world. Omar was born in Cairo in 1982, and spent part of his childhood in Egypt and Qatar before emigrating to Canada with his family (National Book Foundation, 2026). He graduated from Queen's University Kingston, Ontario, where he studied computer science (Queen's Alumni Review, 2022).

He began his career in journalism, working for The Globe and Mail newspaper, where he covered key world events, including the war in Afghanistan, the Arab Spring, and the Guantanamo Bay trials. His experience reporting from conflict zones shaped his unique perspective, combining documentary observation with ethical and philosophical reflection on contemporary events (Chicago Review of Books, 2025).

Currently, Omar El-Akkaad lives in Portland, Oregon, and works actively as a writer, publicist, and essayist. His work is distinguished by its thematic consistency—addressing issues of war, migration, identity, social isolation, and propaganda (Scotiabank Giller Prize, 2026). This focus directly reflects the author's journalistic experience and is crucial to understanding his artistic style.

In 2025, El Akkad presented his first documentary book *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* which became the central object of this translation and research. The title comes from a post published on the 'X' platform, where Omar El Akkad condemned the world's silence regarding the catastrophe in Gaza. This phrase has taken on symbolic meaning, reflecting the idea of retrospective solidarity, when condemnation of violence only appears after the events have ended. The author explains: "I'm on this mission to try and convince people that I didn't just take a tweet and expand it out to 250 pages." (Yachot, 2025).

El Akkad combines personal memories with journalistic observations, creating a text in which documentary style interacts with reflection and artistic intonation. In this work, the author addresses issues related to war, social apathy, and the role of the media in shaping public consciousness. The central theme is the reaction of Western society to the military events and humanitarian crises of recent years, primarily the war in Gaza. The author analyzes the phenomenon of double standards, the crisis of moral leadership, and silence as a form of indirect participation in violence (Anderson, 2025).

After its publication in 2025, the book received widespread attention in the leading English-language press. Critics unanimously noted its relevance for today's world. Reviews in The New York Times and The Washington Post describe the book as a combination of "memoir and manifesto", calling for empathy and awareness of shared responsibility for contemporary violence. Despite the depth of the text in the political sphere, where the author wanted to open our eyes to the real actions of the authorities, we can see how the publications notice something else—namely, deep disappointment from childhood. How an entire family was forced to simply leave their home. Kate Tuttle of the Boston Globe emphasizes that it is like a letter of disappointment from an immigrant in "vaunted values" that have never been realized. This work has touched not only publications, but also authors of successful works. For example, Megha Majumdar, author of *A Burning*, says that El Akkad's novel "wants us to answer its questions with the greatest possible honesty." This assessment demonstrates that critics perceive the novel not simply as a work of art, but as an ethical statement that opens up a new level of dialogue between author and reader, based on sincerity, compassion, and responsibility (Amazon, 2025)

Overall, *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* is regarded by critics as a relevant and emotionally charged work that combines elements of social criticism and moral analysis, making it one of the most notable examples of contemporary military and political prose.

As of the end of 2025, *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* has only been translated into German *Eines Tages werden alle immer schon dagegen gewesen sein* (Jacobin, 2025). At the same time, there is currently no Ukrainian translation, which gives the study additional practical and cultural value: an analysis of the stylistic and thematic features of the text could form the basis for a future adaptation of the work into Ukrainian.

This particular work was selected due to its rich content and thematic complexity. The novel combines military, politically, and ideologically charged lexis, which provides huge material for translation studies analysis. Given that the language of the work reflects contemporary discourse on war and social propaganda, its translation allows us to explore the mechanisms of reproducing military, political, and ideological lexis that form the ideological and semantic background of the work.

Thus, the selected book is not only literarily significant, but also methodologically appropriate as a subject of research, combining topicality with translation challenges characteristic of contemporary humanities communication.

2.2. General approaches to rendering terminology specific to Military, Political, and Ideological fields

Before proceeding to the analysis of lexical material, it is necessary to outline the main theoretical approaches to the translation of specialized military, political, and ideological lexis, which includes both terminological units and elements with ideological or emotional connotations. Contemporary studies in translation studies emphasize that the translation of terminology involves not only the precise transmission of denotative meaning, but also consideration of the discursive, pragmatic, and cultural contexts in which it functions (Baker, 2018).

Within contemporary approaches to translation studies, terminology is viewed as a specific subsystem of the lexicon that serves to standardize and ensure unambiguous naming within a particular field of knowledge. General vocabulary, on the other hand, encompasses the broader lexical composition of a language, including units capable of taking on evaluative or ideological connotations depending on the context. In this context, it is emphasized that the rendering of terminological units in translation requires precision and consideration of their function in a specific communicative situation, as well as the application of appropriate translation strategies (Munday, 2016).

The functioning of linguistic units in political and ideological discourse is a subject of particular interest in contemporary scholarship, as these units perform not only a nominative function but also an ideologically marked one, contributing to the formation of social meanings and interpretations. Within the framework of critical discourse analysis, it is emphasized that linguistic units are not neutral elements of the language system, but rather reflect and reproduce social and ideological positions (Wodak, 2021).

Military, political, and ideological discourses are characterized by a high concentration of specialized lexis and the active use of terms with strong evaluative and ideological connotations. The functioning of military lexis depends to a large extent on the media and socio-political context, which leads to variability in its interpretation, especially in the context of armed conflict (Ivashchenko, 2023). In this regard, translation in the media environment takes on a specific character, since, as Zanettin notes, it “obeys norms and configures practices that are different from those traditionally associated with translation” (Zanettin, 2021).

Under these conditions, translation becomes not only a process of conveying meaning, but also an interpretation of the source text's discursive strategies, which requires combining terminological accuracy with the reproduction of its pragmatic and ideological potential.

Consequently, the rendering of military, political, and ideological lexis requires a balance between the accuracy of terminological reproduction and an account of the cultural, emotional, and value-based components of the content. In this regard, the subsequent analysis aims to clarify the structure of the lexical material under study and identify its key components.

To specify the object of study, this project will examine the basic concepts that form the foundation of military, political, and ideological lexis, outlining their features, boundaries, and functional characteristics in the context of translation.

In contemporary English-language texts dealing with war, conflict, occupation, or armed resistance, military, political, and ideological lexis serves not only a descriptive function but also a worldview-shaping and evaluative one, which shapes the image of an event, and influences the tone and perception of the text.

In this context, military lexis is viewed as a component of specialized military discourse, characterized by systematicity and dependence on the communicative conditions of its functioning (Todorova & Lapina, 2022). At the same time, in contemporary media and political discourse, its functions extend beyond purely nominative usage, taking on a distinct ideological and evaluative character.

In the modern information landscape, military lexis extends beyond the confines of specialized texts and is actively used in the mass media, shaping a military discourse that combines factual accuracy with emotional and ideological coloring (Polishchuk, 2023). Under such conditions, the translation of relevant terms requires not only terminological accuracy but also ethical responsibility, since even a slight distortion can lead to a shift in meaning or the manipulation of public opinion.

According to the classification proposed in the study by Starodubtseva and Talavira (2023), military lexis can be divided into three main groups.

The first group includes military terminology used to denote concepts related to military affairs, the armed forces, and other aspects of military activity. It is characterized by a complex structure, as it encompasses both commonly used terms and highly specialized vocabulary specific to particular branches of military science.

The second group consists of military-technical terminology, which includes scientific and technical terms used to describe weapons, military equipment, and related technological processes. This layer of vocabulary is characterized by a high degree of precision and specialization, as most terms have a clearly defined meaning established in technical documentation and standards.

The third group consists of emotionally charged military vocabulary (slang), which functions primarily in the informal speech of military personnel and is used to create a psychological effect, intensify emotional impact, and convey fear or sympathy.

Thus, military lexis serves not only as a means of naming but also as an important stylistic and cultural component that requires special attention both in the process of text interpretation and during translation.

Translating military lexis is one of the most challenging tasks for a translator, as this field is characterized by a high density of specialized terms, cultural specificity, and frequent shifts between technical and literary language. Military texts constitute a distinct type of discourse marked by relatively rigid genre conventions, and thus require heightened attention from the translator (Koudded et al., 2023).

One of the main translation challenges is the lack of established equivalents in the target language. Many English military terms do not have exact Ukrainian counterparts due to differences in rank systems, types of weaponry, or the structure of the armed forces. For example, terms such as

sergeant major, *joint command*, or *armored division* require finding a functional equivalent or using a description. As A. Kozachuk (2016) emphasizes, the translator must adopt a comprehensive approach, taking into account not only formal equivalence but also the semantic meaning of the translation units.

Another typical problem is the cultural and historical connotations of military lexis. In many cases, terms have national or historical references, which makes their translation culturally sensitive. Terms such as *Royal Navy*, *Purple Heart*, and *Operation Desert Storm* carry connotations of British or American military experience. Translators have to resort to explanatory translation or partial adaptation in order to convey not only the meaning but also the cultural connotation.

In addition, military lexis in literary and journalistic texts often take on metaphorical or symbolic meanings. Expressions such as *the front line of truth* or *information warfare* are used figuratively rather than literally, referring to social or ideological struggles. M. Baker (2018) argues, that translators must take into account the contextual meaning of linguistic units and distinguish between their literal and figurative uses to preserve the integrity of content and style. This is particularly relevant in works of fiction, where military lexis serves to create emotional tension and reinforce the ideological content.

Therefore, translating military lexis requires not merely a simple substitution of linguistic units, but a deep understanding of cultural and pragmatic factors. The most effective translation strategies include description, the use of established equivalents, adaptation, and contextual analysis. The translator's task is to preserve both the accuracy of meaning, and the stylistic and emotional authenticity of the text, ensuring the semantic adequacy and cultural relevance of the translation.

As previously noted, military lexis is one of the most challenging areas of translation due to its specific terminology, cultural connotations, and ideological implications. At the same time, this study focuses not only on military but also on political and ideological lexis, as both groups interact closely in contemporary English-language discourse, particularly in the contexts of military conflicts, propaganda, and the media. Political and ideological lexis, like military lexis, performs not only a nominative function but also evaluative and manipulative functions, shaping perceptions of events and influencing the interpretation of reality. This is precisely why the translation of such terms requires particular precision, as any lexical choice can alter the ideological orientation of the text.

Political lexis encompasses the set of linguistic units that reflect the political realities, processes, and institutions of public life. As Morkotun notes, it is characterized by emotional and evaluative connotations and relative stability due to the scarcity of new concepts in ideology.

Ideological lexis encompasses the linguistic means through which a society's system of values, beliefs, and views is represented. According to Kovach and Kaminin, ideology, in a broad sense, is a set of ideas and norms that define the boundaries of what is acceptable and unacceptable in society. Unlike culture, which is formed through the interaction of a linguistic and cultural community with reality, ideology is linked to the establishment and maintenance of power relations and influences individual and collective consciousness. Accordingly, ideological lexis performs not only a nominative but also a pragmatic function, shaping evaluations and guiding the interpretation of socio-political phenomena.

Both types of lexis - political and ideological - are closely intertwined. Political lexis often takes on an ideological tone, since political communication always aims to persuade. In this context, it is appropriate to consider the concept of political and ideological lexis as an integrative category that combines the nominative and pragmatic aspects of political discourse. It encompasses both strictly political terms (e.g., *parliament*, *cabinet*, *election*) and lexemes with a distinct moral or emotional component (*freedom*, *patriotism*, *terrorism*, *democracy*). The latter function as ideologemes - established linguistic units that convey a specific political position or value orientation.

It is precisely the evaluative nature and manipulative potential of these units that make political and ideological lexis a key tool for influencing public opinion: in media texts, official speeches, or military reports, it can create a sense of credibility, produce the effect of “truth,” and help legitimize certain political decisions or actions.

The translation of political and ideological lexis is among the most challenging areas of translation, as such terms convey not only factual but also culturally conditioned information. A particular challenge is posed by the phenomenon of ideological asymmetry between languages, which arises from differing political and socio-cultural contexts. In particular, concepts such as liberalism, conservatism, or patriotism carry different connotative meanings in English-language and Ukrainian discourse, requiring the translator to carefully consider the cultural code of the target audience.

According to the functionalist theory of translation developed by Christiane Nord, the adequacy of a translation is determined not only by formal correspondence, but above all by its functional focus and the expected response of the recipient. In this context, the translator must conduct a preliminary analysis of the text, taking into account its pragmatic characteristics, communicative purpose, and conditions of reception in the target culture, which ensures the correct interpretation of the content by the addressee. At the same time, political and ideological lexis significantly complicates the achievement of functional equivalence, as its meaning is closely linked to the cultural, ideological, and discursive characteristics of a specific society.

Significant challenges in translating political and ideological lexis arise in both stylistic and lexical-cultural dimensions, as political discourse actively employs sarcasm, euphemisms, propaganda clichés, and metaphorical constructions (e.g., *axis of evil*, *rogue state*, *freedom fighters*), which serve not only a nominative but also a pragmatic function. In this regard, the translator must reproduce not only the content but also the stylistic and ideological effect of the utterance. Excessive formal accuracy or, conversely, excessive adaptation can disrupt the balance between the text’s content and impact, which is particularly critical in political discourse. In this context, Peter Newmark emphasizes the need to strike a balance between semantic and communicative accuracy, taking into account the text’s dominant function.

An additional issue is the lack of direct equivalents in the target language, as political and ideological discourse contains terms that refer to specific institutions and phenomena (e.g., *filibuster*, *swing state*, *Westminster system*) that have no established equivalents in the Ukrainian linguistic sphere. In such cases, description is used.

Addressing these challenges requires the use of a range of strategies that help the translator preserve the text’s semantic accuracy. One of the fundamental strategies for translating political and ideological lexis is calquing or the use of international equivalents. The concepts of *democracy*, *republic*, and *totalitarianism* have established Ukrainian equivalents (*демократія*, *республіка*, *тоталітаризм*), which helps preserve the shared conceptual meaning of political terms across different languages. This approach ensures the accurate rendering of basic political concepts and maintains their interpretive consistency in intercultural discourse.

In cases where a literal translation fails to adequately convey the meaning, a description is used (for example, *checks and balances* → *система стримувань і протуваг*). This allows the functional characteristics of the concept to be explained and adapted to the target linguistic and cultural context while preserving its semantic meaning.

In contemporary translation studies, the translation of political texts is viewed as part of a broader discursive process closely linked to ideology. In particular, Teun A. van Dijk’s approach emphasizes that political discourse is shaped by cognitive and social factors, and thus translation is inevitably involved in the reproduction of ideological meanings.

So, the translation of political and ideological lexis goes beyond purely linguistic reproduction and emerges as a process of interpreting and representing ideological meanings. The choice of a

translation strategy is determined by a combination of different factors, and the translator's task is to preserve not only the content but also the evaluative and ideological potential of the text without distorting the author's position.

2.3. Rendering Military Lexis in *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad

Military lexis plays an important role in the novel *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*, as the work is directly linked to themes of war and armed conflict. Various translation techniques are used to convey military lexis, allowing the original meaning to be preserved while adapting it to the norms of the Ukrainian language.

Established equivalent. An established equivalent is a translation technique that involves using a word or phrase that is already established in dictionaries or linguistic practice as the standard equivalent in the target language. (Molina & Hurtado Albir, 2002)

... and for years the whole country lived under the suffocating gravity of martial law. (Omar El Akkad, p. 14)

Протягом багатьох років країна жила під тиском воєнного стану.

We were taught the basics of combat first aid... (Omar El Akkad, p. 28)

Нас учили основам бойової медицини...

In both cases, established military terms are understandable to Ukrainian readers and are actively used in contemporary military discourse.

...he was afforded special dispensation to be out during curfew hours. (Omar El Akkad, p. 15)
... йому офіційно дозволили перебувати на вулиці після початку комендантської години.

In this case, it is necessary to use the established equivalent technique, since a complete terminological equivalent already exists in Ukrainian. This approach allows to preserve the accuracy of the original without the need for additional adaptation or explanation.

... and had decided to attend hazardous environment training because he wanted to fly to Iraq and write a rock opera about the U.S. invasion. (Omar El Akkad, p. 28)

Він прийшов на ці курси, бо збирався летіти в Ірак і написати рок-оперу про американське вторгнення.

In this case, the lexeme *вторгнення* serves as the established equivalent of the English term *invasion* in military discourse. Using such an equivalent allows for the precise conveyance of the original's meaning while preserving its political and emotional weight.

Description. Description is a technique in which the meaning of a word or phrase is conveyed by explaining its function or content rather than through a literal translation. (Molina & Hurtado Albir, 2002)

... while running from RPG attacks in the dead of night; (Omar El Akkad, p. 15)
... коли вночі тікав від обстрілів із гранатометів;

In this case, the abbreviation *RPG* is not translated literally but is explained in full. This makes the text easier for Ukrainian readers to understand.

...these shadowed Baghdad cityscapes detonating sporadically in balls of pale white light—soon caused no reaction at all. (Omar El Akkad, p. 13)

... затінені міські пейзажі Багдада, що час від часу вибухали у вигляді яскравих світлових спалахів блідо-білого кольору — перестали викликати бодай якусь реакцію.

The technique of description was used here, as an explanation of the visual effect of the phenomenon is provided instead of a literal translation. This makes the meaning clearer to the reader and conveys exactly what the situation described in the original text looks like.

Modulation. Modulation is a translation technique that involves changing the way an idea or point of view is presented in the translation. Unlike grammatical transformations, modulation involves altering the semantic or logical perspective of a statement to make the translation sound natural. (Molina & Hurtado Albir, 2002)

... shortly before her execution at the hands of Israeli snipers. (Omar El Akkad, p. 12)
... за мить до того, як її розстріляють ізраїльські снайпери.

The original uses the noun phrase *her execution*, whereas in the translation it is transformed into the verb form *її розстріляють*. This change makes the statement more dynamic and natural in Ukrainian.

Young, bored, tasked with what authoritarian regimes have ordered young, bored soldiers to do since time immemorial—stand there projecting the violent underpinning of political power—they also didn't care. (Omar El Akkad, p. 15)

Вони були молоді, нудьгували, і виконували те, що авторитарні режими доручають таким солдатам — стояти й демонструвати, що влада завжди підкріплена силою.

A modulation technique was used here, as the English phrase *stand there projecting the violent underpinning of political power* is rendered as *стояти й демонструвати, що влада завжди підкріплена силою*. The translation alters the way the content is presented: the abstract construction is replaced by a more concrete description of the action and its significance.

Generalization. Generalization is a translation technique in which a word or concept is rendered using a more general equivalent in the target language. This technique is used to make the text easier to understand or when there is no exact equivalent. (Molina & Hurtado Albir, 2002)

They wore military fatigues, they looked like the Americans... (Omar El Akkad, p. 14)
Вони носили військову форму й виглядали, як ті американці...

The term *military fatigues* refers to a specific type of military clothing, but the translation has the more general term *військова форма*, which makes the text more stylistically neutral.

The endless footage on CNN that at first provoked such shock... (Omar El Akkad, p.13)

Нескінченні кадри на CNN, які спочатку викликали такий шок...

In this example, the translation technique of generalization is used, as the lexeme *footage* is rendered as *кадри*. This technique involves replacing a more specialized concept (video recording, film footage) with a broader, generalized concept, ensuring that the translation is understandable in the target language without losing the overall meaning.

Calque. Calque is a translation technique in which a foreign-language word or phrase is reproduced by literally translating its components into the target language. This method allows the structure and meaning of the original unit to be preserved. (Molina & Hurtado Albir, 2002)

On October 7, 2023, armed groups led by Hamas's military wing launched a coordinated attack on multiple cities near the Israeli-occupied Gaza Strip. (Omar El Akkad, p.20)

7 жовтня 2023 року збройні загони під проводом військового крила ХАМАСу здійснили скоординований напад на кілька міст поблизу Сектора Гази, окупованого Ізраїлем.

...*Sadat was shot to death during a **military parade** in 1981 ...* (Omar El Akkad, p. 14)

...*Садата було застрелено під час **військового параду** у 1981-му ...*

The calque technique was used here, as *military parade* was translated as *військовий парад* by directly reproducing the structure of the English expression in Ukrainian.

Borrowing. Borrowing is a translation technique in which a word or phrase is directly transferred from the source language to the target language.

*Maybe the **sniper** was aiming elsewhere.* (Omar El Akkad, p. 10)
*Можливо, **снайпер** цілився не в неї.*

The word *sniper* is a loanword that has already been adapted into the Ukrainian language and is actively used in military lexis.

...*while sitting in a guesthouse in Kandahar listening to two **Taliban** officials explain, with utmost confidence, how the world should be run; while sitting in a courtroom in **Guantánamo Bay** watching highly educated men and women assign legitimacy...* (Omar El Akkad, p. 15)

...*коли сидів у гостьовому будинку в **Кандагарі** й слухав, як двоє представників Талібану з піною в роті пояснювали, як має бути влаштований світ; коли перебував у судовій залі на **базі Гуантанамо** й спостерігав, як освічені люди надають легітимність системі...*

In the example provided, the technique of borrowing is used in the translation of the proper nouns *Taliban* and *Guantánamo Bay*. These terms are not translated but are transliterated or retained in an adapted form, as they denote specific military-political realities and geographical names that are internationally recognized. This approach ensures the accurate identification of objects and preserves the authenticity of the context. *Bay* has its own equivalent, so the translation technique of established equivalent was used for this part.

2.4. Rendering Political and Ideological Lexis in *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This* by Omar El Akkad

Political and ideological lexis plays a central role in the novel *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*, as the author addresses themes of war, power, colonialism, migration, and social inequality. Translating such terms requires not only linguistic accuracy but also the preservation of their ideological and emotional weight.

Established equivalent

*When other people do this, they might be deemed “**aliens**” or “**illegals**” or at best “**economic migrants**.”* (Omar El Akkad, p. 13)

*Коли ж те саме роблять інші, їх частіше називають “**іноземцями**”, “**нелегалами**” або в кращому разі — “**економічними мігрантами**”.*

... such as “**genocide**” and “**occupation**” are, how disparaging, how uncouth. (Omar El Akkad, p. 20)

... на кшталт “**ґеноцид**” і “**окупація**” — надто образливі, недоречні, неприйнятні.

These terms have established equivalents in Ukrainian political and media discourse, so the translation has the existing equivalents.

Similar to the previous examples, this technique is used in those excerpts to render the politically and ideologically charged cultural units.

After vetoing two other neighborhoods on account of Confederate flags flying in nearby yards... (Omar El Akkad, p. 10)

Два інші райони ми викреслили одразу через конфедератські прапори на сусідніх подвір'ях.

Quickly, the conflict eventually known as the Gulf War, and later the First Gulf War, transformed from a thing no one talked about... (Omar El Akkad, p. 13)

Дуже швидко конфлікт, що згодом назвуть війною в Перській затоці — а ще пізніше Першою війною в Перській затоці, із теми, про яку ніхто не говорить, ...

Calque

It remained even during the War on Terror years where, ... (Omar El Akkad, p. 20)

Воно не зникло й під час Війни з тероризмом ...

That same day, in a classroom session on war zone preparedness, one of the instructors told us to think about what he called a “rape plan.” (Omar El Akkad, p. 29)

Того ж дня один з інструкторів запропонував обміркувати так званий “план на випадок згвалтування”.

Here, the translation preserves the structure and meaning of the original statement as much as possible.

Borrowing and description. Both techniques are actively used when conveying culturally marked and politically, and ideologically charged lexis, when a direct equivalent cannot fully convey the meaning of the original.

(In the hierarchy of migration, “expat” is largely reserved for white Westerners who leave their homes for another country, ... (Omar El Akkad, p. 13)

(У ієрархії міграції слово «експат» зазвичай вживається для білих людей із Заходу, які їдуть до іншої країни...

The example above employs two translation strategies: borrowing and description. The lexeme *expat* is rendered in the Ukrainian text as *експат*, which is a direct borrowing from English without a translation of its meaning. At the same time, the phrase *white Westerners* is translated, using description *white people from the West*, since the target language lacks a concise equivalent that would fully capture the socio-cultural meaning of the original. This approach allows for the preservation of both terminological accuracy and the explanatory function of the translation.

We live in the woods in Oregon. Wine and hazelnut country, somewhere in that strange middle space past where progressive Portland ends but before Trump Country begins. (Omar El Akkad, p. 10)

Ми живемо серед лісів в Орегоні. Це край вина та фундука — простір між двома світами — там, де закінчується прогресивний Портленд, але ще не починається прихильна до Трампа сільська місцевість.

In the example provided, the technique of description is used to render the phrase *Trump Country* as *прихильна до Трампа сільська місцевість*. This approach was chosen due to the lack of a direct, established equivalent in Ukrainian and the need to explain the socio-political subtext of the original. In this context, the author contrasts the progressive urban environment with the conservative countryside, whose population supports Donald Trump. Description makes this subtext clearer to the Ukrainian reader and preserves the ideological antithesis embedded in the text.

Modulation

...more often than not, for people who are from the places we're from, **power changes hands** this way: a killing, a coup, a successful revolution, a failed revolution. (Omar El Akkad, p. 14)

...у таких країнах, як наша, **влада** найчастіше **змінюється** саме так — через убивство, переворот або революцію (вдалу чи провальну).

In this case, the structure of the statement changes, but its meaning remains entirely the same.

They were not **subhuman**, they were **nonhuman, non-anything**. (Omar El Akkad, p. 16)

Вони не були **“нижчими”** — вони були **ніким**.

Translation alters the conceptual approach to the expression, heightening its emotional impact on the reader, also using technique of reduction.

*It is this impulse, to give your child a fighting chance at privilege by immersing them in the myriad languages of **the privileged world**, ...* (Omar El Akkad, p. 17)

*Саме це прагнення — дати дитині шанс бодай наблизитися до **привілейованого світу**, ...* [p.20]

A literal translation of the phrase *fighting chance* would sound unnatural in Ukrainian, so the meaning needs to be adapted to the conventions of the target language.

Another example of the use of modulation is the translation of the expression *Brown people*:

*I have on countless occasions been made to stand in for and speak on behalf of every Muslim, every Arab, every **Brown person** on earth...* (Omar El Akkad, p. 12)

*Я не раз опинявся в ролі «представника» всіх мусульман, арабів, **людей із Близького Сходу, Південної Азії чи Латинської Америки**...*

In this case, one should avoid a literal translation of the phrase *Brown people* and convey it by specifying ethnic and cultural groups. This transformation is an example of modulation, as the way the concept is expressed changes while its general meaning is preserved. At the same time, the translation contains elements of amplification, as the generalized term in the original is expanded into a broader description to facilitate better understanding by Ukrainian readers.

Another example of modulation is the translation of the phrase *a fiction of moral convenience*:

*But it's a fiction, the most malicious kind: **a fiction of moral convenience**.* (Omar El Akkad, p. 17)

*Але це вигадка найнідлішого гатунку: **вигадка зручної моральності**.*

In this case, we alter the structure of the original phrase *moral convenience*. This transformation makes the expression sound more natural in Ukrainian while preserving its ideological and evaluative connotations.

Conclusions

As part of the translation project, a comprehensive study was conducted on the peculiarities of reproducing military, political, and ideological lexis based on Omar El Akkad's book *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*. The focus was on analyzing lexical units that function as verbal markers of ideology, conflict, power, and war, forming a specific worldview and discursive space of the text.

The main task of the project was to translate a fragment of text from English into Ukrainian while preserving the ideological and emotional content of the original. The translation was done by taking into account not only the semantic content of the lexical units, but also the author's position and pragmatic tone of the statements. Special attention was paid to terms related to war and political, and ideological lexis, which play a key role in shaping the structure of the text.

The research found that a significant portion of the lexical units analyzed do not have fully adequate or unambiguous equivalents in Ukrainian. This necessitated the use of translation transformations, in particular calque, modulation, and the use of established equivalents in combination with many other translation techniques. Most often, these techniques were used to preserve the emotional tension and pragmatic effect of the statements.

The role of context in the translation process deserves special attention, since the meaning of military, political, and ideological lexis is often formed not in isolation, but within the broader ideological narrative. It was the analysis of context that allowed us to choose the most appropriate translation solutions and avoid simplified or distorted reproduction of the content.

The results confirm that the translation of military, political, and ideological lexis requires a complex approach that combines linguistic proficiency with an understanding of the socio-political context and modern realities. In this case, the translator acts not only as a linguistic mediator, but also as an interpreter of content, responsible for adequately conveying the author's position and the worldview concept of the text. As a result, the translation preserves the depth of meaning of the original in Ukrainian.

Earlier, the translation techniques used in the translation of this work were examined. Therefore, it is appropriate to determine the percentage of translation techniques employed within this translation project. This will allow us to clearly demonstrate which specific translation techniques were most frequently used when translating military, political, and ideological lexis, as well as to identify the particularities of their application in the material under study.

Established equivalent – 27%

Modulation – 18%

Description – 13%

Generalization – 12%

Calque – 9%

Borrowing – 9%

Amplification – 7%

Literal translation – 5%

List of References

1. Amazon. (2025). *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*. <https://www.amazon.com/Everyone-Will-Have-Always-Against/dp/0593804147>
2. Anderson, E. (2025, September 11). Our imaginative desert: On Omar El Akkad's *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*. *Cleveland Review of Books*. <https://clereviewofbooks.com/omar-el-akkad-one-day>
3. Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation* (3rd ed.). Routledge.
4. Chicago Review of Books. (2025, February 26). Departures from Western idealism in Omar El Akkad's *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*. *Chicago Review of Books*. <https://chireviewofbooks.com/2025/02/26/one-day-omar-el-akkad>
5. El Akkad, O. (2025). *One Day, Everyone Will Have Always Been Against This*. Alfred A. Knopf.
6. Ivashchenko, V. (2023). *Ukrainian military terminology in the conditions of armed aggression: Legislative and media discourses*. Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University.
7. Jacobin. (2025, May 22). Gaza and genocide. *Jacobin*. <https://jacobin.de/artikel/omar-el-akkad-gaza-genozid-voelkermord-israel>
8. Koudded, M., Benatallah, S., & Meddour, A. (2023). *Translating military terminology*. University Repository. <https://dspace.univ-ouargla.dz/jspui/handle/123456789/36882>
9. Kovach, B. L., & Kaminin, I. M. (2020). Henderni stereotypy yak proiav ideolohii v perekladi. In *Redaktsiina kolehiia* (pp. 83–89).
10. Kozachuk, A. M. (2016). Kompleksnyi pidkhid do analizu perekladu khudozhnioho tekstu. In *Aktualni problemy filolohichnoi nauky ta pedahohichnoi praktyky* (pp. 89–92).
11. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta: Translators' Journal*, 47(4), 498–512.
12. Morkotun, S. B. (2017). Vidtvorennia ekspresyvnosti leksychnykh odynyts pry perekladi tekstiv politychnoho dyskursu. *Filolohichni nauky*, 1(85), 75–79.
13. Munday, J. (2016). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications* (4th ed.). Routledge.
14. National Book Foundation. (n.d.). Author profile. Retrieved March 26, 2026, from <https://www.nationalbook.org>
15. Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. Prentice Hall.
16. Nord, C. (2018). *Translating as a Purposeful Activity: Functionalist Approaches Explained* (2nd ed.). Routledge.
17. Polishchuk, N. (2023). Viiskova terminoleksyka v movi suchasnykh mas-media. *Terminolohichni visnyk*, 7, 100–110. <https://termvisnyk.iul-nasu.org.ua/wp-content/uploads/sites/11/2023/06/12.pdf>
18. Queen's Alumni Review. (2022, February 11). Article on Omar El Akkad. Retrieved March 26, 2026, from <https://www.queensu.ca/alumnireview>
19. Scotiabank Giller Prize. (2026, March 26). Spotlight: Omar El Akkad. <https://gillerprize.ca>
20. Starodubtseva, A., & Talavira, N. (2023). Spetsyfika perekladu viiskovoi terminolohii v anhlomovnykh onlain-novynakh pid chas vysvitlennia viiny v Ukraini. *Molodyi vchenyi*, 7(119), 57–61. <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2023-7-119-11>
21. Todorova, N. Y., & Lapina, M. O. (2022). Semantychni kharakterystyky viiskovoi leksyky u skladi anhliiskykh frazeolohichnykh odynyts. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho*

humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohii, 54, 111–114. <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2022.54.27>

22. van Dijk, T. A. (2018). Sociocognitive discourse studies. In J. Flowerdew & J. E. Richardson (Eds.), *The Routledge Handbook of Critical Discourse Studies* (pp. 26–43). Routledge.

23. Wodak, R. (2021). *The Politics of Fear: The Shameless Normalization of Far-Right Discourse* (2nd ed.). Sage.

24. Yachot, N. (2025, February 24). “I’m sitting on the side that’s launching bombs”: Author Omar El Akkad on the hypocrisy of the West. *The Guardian*.

<https://www.theguardian.com/world/2025/feb/24/omar-el-akkad-gaza-west-interview>

25. Zanettin, F. (2021). *News Media Translation*. Cambridge University Press.

Appendices

Appendix A

